

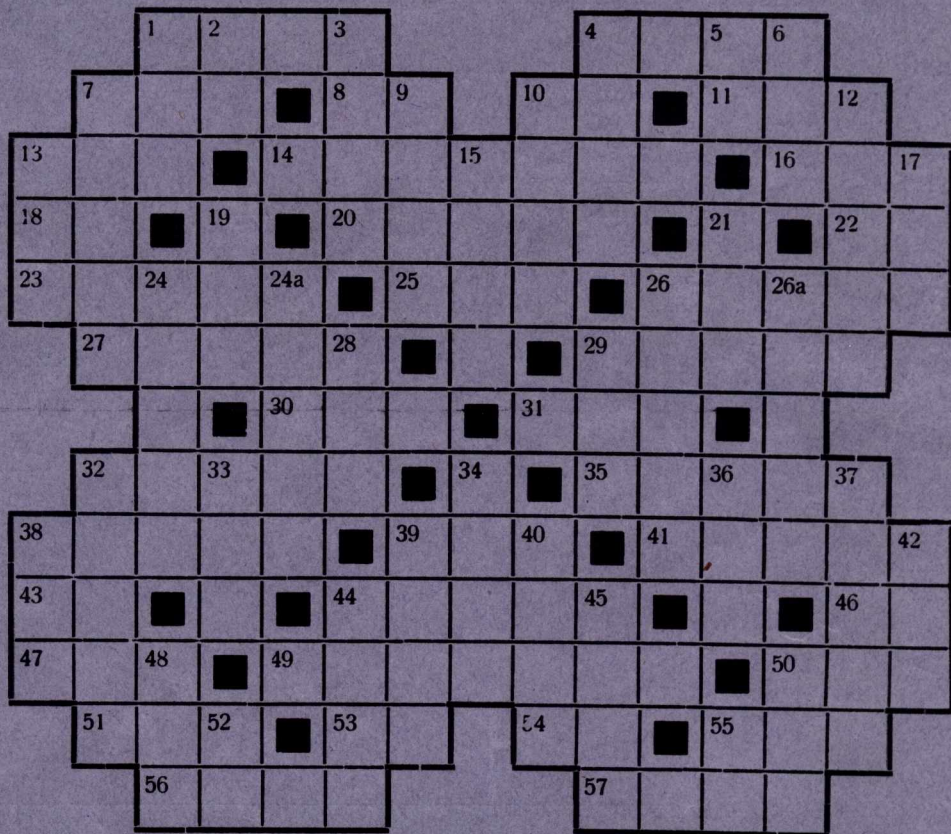
IFJU ÉVEK

KERESZTREJTVÉNY.

(Közli: Hursan Pál.)

(6 pont.)

Vízszintes sorok: 1. Trópusi kúszónövény. 4. Tibeti pap. 7. Egyenlő — magyarul. 8. Csont latinul. 10. Egyiptomi napisten. 11. Mutatószó. 13. Dob. 14. Hódító gót király volt. 16. Beszél, latinul. 18. Ige és nemzet. 20. Valódi. 22. Rangjelző. 23. Olaszországi vulkán. 25. Idegen praepositió. 26. Mutatószó. 27. Férfi-név. 29. Kivezet latinul. 30. Soha németül. 31. ... mars. 32. Orosz város Üzbekisztánban. 35. Mohamedán előimádkozó, mm = m. 38. Raktáról. 39. Ford: lakoma. 41. Város a Hardengerfjord partján. 43. Juttat. 44. Ilyen levél is van. 46. S. e. 47. Piros angolul. 49. A gyorsvonat futása. 50. Kuttyája. 51. Mező. 53. Hangjegy leolvasó szócska. 54. Ékezettel fém. 55. Vonatkozó névmás. 56. Lettország fővárosa. 57. A sivatag hajója.

Függőleges sorok: 1. Régi súlymérték. 2. Ford.: Sír ige másképp. 3. Ford.: Ilona egyik becéző neve. 4. Fiú becézőnév. 5. Személyesnévmás. 6. Állami jövedelem. 7. A hulló levél teszi. 9. Próza elbeszélés a skandináv irodalomban. 10. Kína legfőbb terménye. 12. Az egyik múzsa. 13. Harcot... 15. Füst németül. Fonetikusan. 17. Erdélyi folyó. 19. Fiú németül. 21. Egzótikus állat. 24. Nyári eső. 24/a. Egyenes. 26. Vidám történet. 26/a. Világtenger. 28. Filmkutya egyik neve. 29. Zsidó főpap. 32. Háborús (német) kifejezés. 33. Idő. 34. Vizi- és lovasjáték is. 36. Ruhá. 37. Vissza: Norvég drámaíró. 38. Kopasz. 39. Dunántúli folyó. 40. Japán admirális. A csuzimai hős. 42. Tó németül. 44. Francia regényíró. 45. Fejér vm.-i község. 48. Megfagyott hármat. 50. Földmíves szerszám. 52. Személyes névmás. 55. Av.

IFJÚ ÉVEK

BUDAPEST, 1934. DECEMBER

XIII. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM

EUTYCHUS

Apostolok cselekedetei 20, 7—12.

Pál apostol és kísérői egy hetet töltenek Troás városában. Mielőtt tovább utaznának, Pál még egyszer összehívja a gyülekezetet a legközelebbi vasárnap estéjére, a „kenyeret megtörni”. Az apostol lelke felmelegedett és megtelt a troási testvérek iránt szeretettel. Milyen gyorsan múlt el ez a hét, milyen jó volna még maradni, hogy hirdethesse közöttük a Krisztust. De az Úr tovább küldi. A búcsúzás estéjét is felhasználja a gyülekezet építésére. A gondolatok egymást üzik agyában, nem győzi őket elmondani. Egy hét elegendő volt neki arra, hogy a troási testvérek külső és belső életének hiányosságait lelkipásztori éleslátással észrevegye. Most látja csak, hogy mennyit kellene mondania még. De az Úr küldi. Gazdag az aratás, a munkás pedig kevés. Ezen az estén mindent el szeretne mondani, amit vele Isten tett s amit általa a troásiaknak üzen, de ezt úgy akarja a lelkükbe vésni, hogy amíg csak élnek, ott zengjenek szavai az emlékezetükben. Királyi követ, pazar kézzel szórja az örök értékeket. Beszédét áhitatos csendben hallgatja az egész gyülekezet. A fölvetett lelki kérdésekre válaszol, a szomorkodókat megvigasztalja, a gyöngéket megerősíti, a csüggedőket bátorítja a Krisztus által. Így éjjelig, sőt „egész virradatig beszélt velük”.

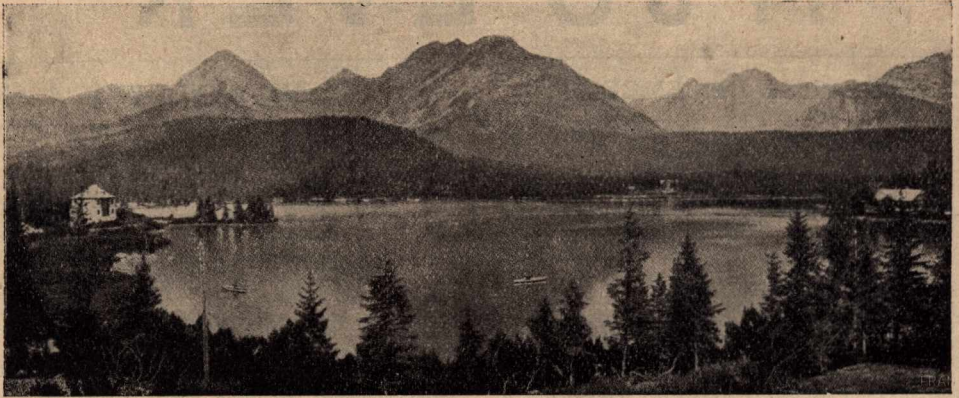
Jelen volt egy Eutychus nevű ifjú is. Eljött, mert hát a többiek is eljöttek. Illet jönnie, hiszen itt vannak szülei, rokonai, valószínűleg barátai is. Mit szóltak volna, ha ő otthon marad?! Még segítettek is neki munkája elvégzésében (szeretném azt mondani, hogy a házi feladatok elkészítésében), csakhogy ő is eljöhessen. Őt azonban — őszintén szólva — nem igen érdeklí az egész dolog. Bizonyára kapott volna helyet egy széken, vagy padon, de nem törte magát, hogy közelebb kerüljön Pál apostolhoz. Kiült az ablak párkányára. Hallotta ugyan, hogy az apostol prédikál, de inkább lekötötte figyelmét az elnyugvó madarak esti éneke, a csillagos égbolt és a harmadik emeleti ablakból látható holdvilágos panoráma (gondoljunk az akkori, ottani építkezésre!). Ki tudja, hol kalandoztak gondolatai, hová

Máté 21, 5.

Dec. 15.

A mi Urunk és Királyunk a Jézus Krisztus jön hozzánk, állandóan az Igében, a Szentégekben és szt. Lélek adományában. Koppogtat szívünk ajtaján, bebocsátást kér. Mi övéi vagyunk: drága áron váltott meg minket. Nem tőlünk kér, hanem ő ad nekünk. Elveszi bűneink terhét és ajándékozza az ő békességét és örömét. Ne jöjjön hozzánk? Bezárjuk előtte szívünk ajtaját? Ne legyen ő a mi Királyunk? Akarunk-e az övéi lenni?

Dtúli énekeskönyv 111. ének.

A Szentiványi Csorba-tó.

vitték ábrándképei?! Azzal a szándékkal ment ő az ablakhoz, hogy majd kinéz és közben hallgatja az apostolt is. Figyelmét meg akarta osztani. Így telt az idő, egyik óra a másik után... Álmos lett. Mégsem tudta magát elhatározni, hogy elmenjen, talán éppen azért, mert érezte, hogy helytelen dolog volt képzeletét szabadon eresztetni, amikor az Isten ígéjére kellett volna figyelnie. Így a külső világ legyőzte a belsőt. Végül is e kétfelé akarásba belefáradva,

az esti szellő simogatásai közben elszunnyadt. A test győzelmet aratott a lélek felett. Eutychus eddig az álomtól elnyomva kiesett a harmadik emeleti nyitott ablakból „és holtan szedték föl”. Megtörtént volna-e ez, ha mindjárt, amint észrevette, hogy az ablakon át látható külső világ elvonja figyelmét az igehirdetéstől — azonnal otthagytá volna az ablakot?

A történethez hozzátartozik még, hogy amint a szerencsétlenséget észrevették, az apostol és a hívek a prédikációt félbeszakítva lesiettek, hogy segítsenek Eutychuson. Pál apostolnak — akit talán egész idő alatt bosszantott az ábrándozó és álmatag ifjú figyelmetlensége — lett volna oka azt mondani, hogy ez az ifjú bűnének büntetését szenvedni most. Az ő lelkében azonban nem bosszú, hanem szeretet lángol, amely csak segíteni tud. Az apostol érintésére az ifjú magához tért s mikor hajnalban búcsút vesz Pál, a fiatal embert elevenen hozzák fel.

Eutychus az esett ember symboluma. Az evangélium eljut hozzá is, talán éppen ő meggy el meghallgatni. De jobban

Máté 21, 9.

Dec. 16.

Ezzel a szózattal kísérte be a nép a Messiást és Királyt a szent városba. Királyi volt külsőleg a kölesönként állat hátán? A nép azt remélte, hogy igénytelen külsejét most leveti és megmutatja királyi dicsőségét. Ehelyett azonban csakhamar mint foglyot látták viszont. Várakozásaikban csalódva kiáltották: Feszítsd meg! És te? Megbotránkozol királyod szegénységén és az ő földi országán, amint megvetett ígéjével és a szentségekkel közeledik feléd? Megbotránkozol evangélikus egyházad szegénységén? A te királyod nem a világ gazdagságával és pompájával jön tehozád, hanem könnyörületességgel és szeretettel.

113. sz. ének.

érdeklí ez idő alatt is a külső világ. Nem is akar igazán ottlenni az istentiszteleten. (Meggzokott dolog egyeseknél istentisztelet alkalmával.) Az Ige hangzik, az ő hallása azonban egyre tompább. Egy idő múlva már nem is hallja. A test győzött a lélek felett s lefelé vonja ezt a halál mélységeibe. A csodás segítség azonban nem mindenütt van olyan közel, mint Eutychnusnál.

Egy ifjú álmoosága éjjeltájban még megbocsaáható. Sokkal végzetesebb azoknak a lelki alvása, akik az Isten igéjének hallására el nem járnak s akik sokkal nagyobbat esnek, mint Eutychnus a harmadik emeletről, mert Istentől és az ő országából zuhannak le a bűn és kárhozat feneketlen mélységeibe, ahonnan nincsen feltámadás. Isten óvjon ettől. V. J.

MAGYAR ÁDVENT

Észrevettétek, kedves olvasóink, hogy ebben az évben Új csataképek címen a világháború legnagyobb eseményei vonulnak el szemeitek előtt vonzó előadásban? Az alkalmat — mint azt első cikkében megírta kedves cikkírónk — az adta erre, hogy éppen húsz éve, 1914-ben indult meg az a rettenetes pusztítás, melyet világháborúnak neveztek, s melynek szenvedő résztvevői voltunk mi, magyarok is. Bizonyosan tudjátok, hogy ennek a világegésnek megindítója az a gyilkosság volt, melyet Szerajevóban követtek el, s melynek áldozataképen az osztrák-magyar monarchia trónörökös párja halt meg. A gyilkosságnak Szerbiában emléket állítottak, mert a világháború révén déli ellenségeink tetemes országrészeket nyertek. Négy évig dúlt a háború, sok remény és csalódás között vergődött lelkünk, közel egymillió magyar halt meg, mennyi lett nyomorékká testileg, lelkileg, s mi lett az eredmény! Trianon hazánk kétharmadát csatolta el, magyarok millióit vágta el szegény hazánk testétől. Kapott belőle a cseh, az a nép, mely pedig az

osztrák-magyar hadseregben harcolt, illetőleg ott kellett volna harcolnia; kapott az oláh, kapott a szerb és kapott végül — ez fáj nekünk a legjobban — az osztrák is, akivel együtt küzdötünk. Mily igazságtalanság! Sajog a szívünk, ha elgondoljuk, hogy a székelek, a törhetetlen magyarság példái, most oláhországban élnek — pedig el sem lehet képzelni, hogy valaha is oláhokká legyenek.

Márk 1, 5.

Dec. 17.

Keresztelő János hatalmas prédikációi egész népmozgalmat váltottak ki. A nép tudta, hogy a menyek országának a közelsége a megígért Messiás közelségét jelenti. Minél súlyosabb volt a rómaiak igája, annál buzgóbban hallgatták Jánost: elközelített a Messiás. a nép királya és megmentője! A messiási országhoz akartak tartani, azért meg is tették, amit János követelt. Megvallották bűneiket és megkeresztelkedtek a bűnbánat keresztségével. Mintha hatalmas bűnbánati nap virradt volna a nyakas népre. Nem képzelhető el a karácsony advent nélkül, se Krisztus Keresztelő János nélkül, se a nappal hajnal nélkül, se a kegyelem bűnbánat nélkül.

107. sz. ének.

Mikor az Új csataképeket kezdtük, emlékeztetést akartunk gyűjtani fogékony lelketekben, nem is gondoltuk, nem is gondolhattuk, hogy újra hasonló zavaros idők köszöntenek ránk, mint a háború rémségei, s hogy újra hasonló hangulat remegteti meg Európát, s Magyarországot, mint húsz év előtt. Kis Krónikánkban megemlékeztünk arról a merényletről, melynek áldozatai most a szerbek királya és a velük barátságban élő franciák miniszterelnöke lettek. Marseilleben, tehát francia földön történt e merénylet, mely mindenkit megdöbbentett. Mégis mi szenvedünk miatta! Megindult először a hírlapokban a rágalomhadjárat szegény magyar hazánk ellen, együtt hangoztatták a képtelen vádak a francia, cseh, oláh lapok a szerbek sajtójával. Végre a Genfben tétlenkedő Népszövetséghez fordultak vádiratukkal a szerbek, általános-

Luk. 3, 8.

Dec. 18.

Megfelelt-e a János által megkeresztelték egész tömege a követelésnek és őszinte bűnbánatot tartottak mindnyájan? Ott voltak az öntelt farizeusok, a könnyű életű szaduceusok is, akik a bűnbánatot nem vették komolyan. A bűnvallásban és a keresztségben a többiekkel együtt résztvettek, de csak külsőleg. Hányan ünnepelnek, vallják meg bűneiket, járulnak az Úr asztalához miközöttünk is csupán csak külsőleg! De Keresztelő János rájuk szól: Viperák fajzatai. Kicsoda intett meg titeket, hogy a bekövetkező harag elől meneküljete? (Luk. 3, 7). Olyan bűnbánatot követel, mely a szív legmélyéig hatol és a lelki átalakulás áldott gyümölcseit termi. Csak azok nyitják meg lelküket a Megváltó előtt, akik ilyen bűnbánatot tartanak.

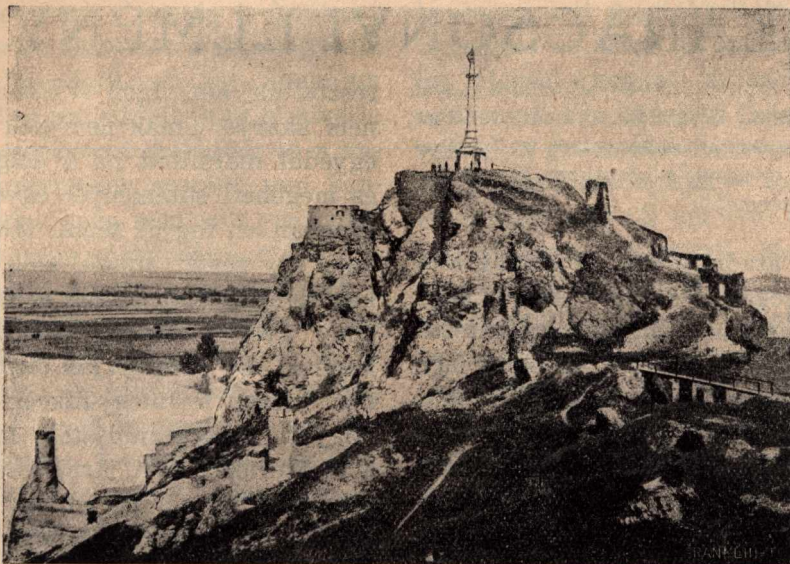
116. sz. ének.

ságban tartott vádjaikkal rágalmazzák azt a nemzetet, mely ezer évi történetében nem ismeri a politikai gyilkosságokat. Vádolja a magyart az a nép, melynek úgyszólván minden királya merénylet áldozata lett, melynek fia a világháborút gyilkosságával felidézte.

Mire lapunk e száma megjelenik, talán már döntöttek is Genfben, talán elítéltek minket a vádak alapján, talán felmentettek. A vádoló mellé állt természetesen az egész kisántánt: a cseh, az oláh, ezen nincs mit csodálkoznunk; mellé állt a francia, kinek a vádlottak padján lenne helye, hiszen az ő földjén ölték meg a szerb királyt, s az ő rendőrségének mulasztása tette lehetővé a gyilkosságot; de mellé állt a török megbízott. Kábultan kérdezzük: miért? Hiszen a világháborúban együtt harcoltak a török csapatok velünk, azóta is barátságosnak mondott helyzetben vagyunk a törökkel, mellyel százados harcban állottunk. Nem fontos, de úgy-e kiszámíthatatlanok a politika útjai.

S most, mikor az egész világ érdeklődésének középpontjában állunk, még egy rémség rázza meg lelkünket. Ujra megindultak a menekültek, jönnek azok a magyarok, kik a Délvidéken laknak, s kiket a szerb állam nem akart polgárai közé befogadni, bár erre minden joguk megvolt. Mi már megértünk hasonló menekülést: a háború elején, az oláh támadáskor, s a háború végén, mikor levágták országunk testének részeit. Minden ismétlődik. S ez odakiáltja felénk a szót: Segítsetek!

Mily szomorú sors: egyedül áll a magyar. Kossuth Lajos már 1848. évi július 11-iki beszédében kifejtette, hogy a

A dévényi ezredévi emlék.

francia hitegetett mindig, az angol csak a maga érdekét nézi stb., mindenkitől elhagyatva csak magára számíthat nemzetünk. Olvassátok el most Petőfi Élet vagy halál című hatalmas költeményét, melyből lapszéli idézeteink közt többet olvashattatok már: egy ilyen hatalmas szellem mily jóstehetséggel bír, ma is időszerű sorokat írt közel száz év előtt. Ugyanilyen a magyarság helyzete ma is, mint akkor volt. De mikor mélyen elszomorodunk, egyúttal bizalommal is kell jövőnk elé néznünk. Hányszor dőlt össze a magyarság reménysége: s mégis állunk, áll a magyar. Allni is fog, ha itt benn a teljes, egész emberek állanak össze. Hiszen, ha meg is bélyegeznek olyanok, kiknek bélyeg van homlokukra sütve, ez sem új, hiszen kell-e nagyobb megbélyegzés, mint Trianon volt?!

Tudjuk, hogy igazságunk van, tudjuk, hogy velünk az Isten, az tovább így

nem maradhat, mert ha így halad a világ, akkor kiírhatjuk a megszállt területekre azt, hogy valaha ott Európa volt, mert már nem lesz ott Európa, nem lesz ott kultúra. De kell, hogy legyen!! Az nem lehet, hogy annyi szív hiába onta vért, s keservben annyi hű kebel szakadt meg a honért. Eljő a jobb kor, a magyarság Adventje jön, a sötétben is látjuk közeledtét. Csak várjatok és reméljete! (=)

János 1, 29.

Dec. 19.

Keresztelő János még az Ószövetséghez tartozott s a felkelő napnak csak a hajnalát érte meg. De ő több volt, mint az ószövetségi próféták, mert nemcsak jövendölt a Messiásról, hanem meg is mutatta őt. Krisztusról szóló bizonyágtévéésének csúcspontja mai Igénk. Benne van az egész Evangélium. Az Isten Báránya, akit Ésaiás próféta jövendölt meg, aki a világ bűneit viseli, Ő jelent meg közöttetek.

125. sz. ének.

KARÁCSONYI ÉLMÉNY

Frommel Emil (1828—96) I. Vilmos német császár kiváló udvari és katonai lelkésze negyvenhat éves munkásságáról írt emlékezései között olvassuk a következő kedves karácsonyi történetet.

Valamit átadni meleg és gazdag kézből egy szegény és fázós kézbe, hogy azt felmelegítsük, ragyogó tekintettel bepillantani a könnyező szemekbe, úgy, hogy az ember gazdagabban és boldogabban tér haza az öröm által, amelyet szerzett: erre kell az embereket megtanítani. Ezt kíséreltem én meg gimnázistáimmal, akiket vallástanításban részesítettem. Mintegy tizennégyen voltak a fiúk. Megtanítottam a legszebb karácsonyi énekeket három szólamon énekelni és kevésbé karácsony előtt a legnagyobb csodálkozásukra azt mondtam, hogy ha ők is hajlandók, az idei karácsonyt úgy fogjuk megünnepelni, ahogyan eddig talán nem tették, t. i. úgy, hogy ezáltal ők maguk szegényekké, mások viszont gazdagokká legyenek. Erre a fiúk nagy szemeket me-

resztettek rám. „Igen — mondtam — aki nem akarja, annak nem kell megtenni, egyedül maradhat az ő dolgai mellett és megeheti süteményét egyedül is. Mi azonban ezt fogjuk tenni: Mindenki ideadja egy részét annak, amit ajándékkul kap és ezt ajándékozzuk azoknak a szegény gyermekeknek, akik semmit se kapnak. De nem hívjuk őket magunkhoz, hanem mi megyünk el őhozzájuk, hogy ti is megtanuljátok, hogyan kell a sikátorlépcsőkön járni és a fejetekeket meghajtani.” Csupa gazdag fiúk, akik csodálkozva álltak előttem. „Tehát a vizionlátásra karácsony első napján este ötkor. A karácsonyi énekeket elhozni, a hangokat jól felhangolni és akkor majd útra kelünk”. Mindnyájan eljöttek, egy se hiányzott. Hárman feldíszített karácsonyfát hoztak magukkal, a többiek hatalmas kosarakat, melyeket a cselédségük vitt utánuk. Új ezüsttárgyak egész tömegét, almát, diót, cukrot és játékokat, új és ócska ruhákat. Odahaza valóságos rablást vihettek véghez. Sűrű hóban indultunk el a sötét városra át a szélső házak felé, ahol a legszegényebb emberek laktak. Némelyik fiú még soha nem járt erre. De minél ismeretlenebb volt a vidék, annál vidámabbak lettek a fiúk. Végül megálltunk egy háznál. Lent gyertyát gyújtottunk és felkapaszkodtunk a nyaktörő lépcsőkön. A padlás-szoba ajtaja előtt hangzott fel első karácsonyi énekünk, mialatt az egyik fiú a karácsonyfa gyertyáit meggyújtotta. Idős házaspár lakott itt fenn, a férfi majdnem teljesen vak, alig vette észre a fényt. Már régóta nem járhattak

János 1, 45.

Dec. 20.

Megtaláltuk az Eljövendőt, a megígért Messiást, akit az ősök reménykedve vártak. Kicsoda ő? Ő az, aki a kígyó fejét eltápossa, Ábrahám magva, akiben a föld összes nemzetiségei megáldatnak, békesség fejedelme, akihez a népek ragaszkodni fognak, a csillag, mely Jákób törzséből támad, a hős, Juda törzséből. A pap, a próféta, kit Isten küldött, a Dávid fia, a Király, akit Isten kent föl, akinek Isten ezt mondta: Te vagy az én fiam! Az Isten szenvedő szolgálója, aki dicsőségre van elhíva, aki a mi betegségeinket magára vette és fájdalmainkat hordozta. Ő jött el. Isten küldötte és hála Neki, mi megtaláltuk Őt!

128. sz. ének.

templomba, mert a feleség is törékeny volt és férjét sem volt szabad egyedül hagynia. De náluk volt két unokájuk is, akiknek a szüleik elhaltak s mivel a szegény öregek nem mehettek ki a városba, a gyermekek semmit sem kaphattak. Akkor még nem volt vasárnapi iskola sem, mint manapság, amikor karácsony körül pontosan megjelennek a „láthatatlan” vasárnapi iskolások. Így hát ott ült a kis unoka, egy nyolc év körüli fiúcska és nehézkesen, akadozva olvasott fel a vak nagyapának egy karácsonyi éneket. De felpattant az ajtó, amint énekünket meghallották és megvilágította őket a karácsonyfa ragyogó fénye. „Nagypapa, nagypapa — kiáltott egyikük — jön a Jézuska!”

A nagyapának találtunk meleg ruhákat, a nagymamának is és az unokákat is bőségesen elláttuk. Elénekelünk még egy karácsonyi éneket, az egyik fiú pedig elmondta a karácsonyi történetet, olyan átérzéssel, hogy az idős ember kihalt szeméből könnyek peregtek alá. Még egy kis pénzt adtunk nekik és elindultunk a lépcsőn lefelé, ami még nehezebb volt, mint a felkapaszkodás.

Kis csapatom lent gyülekezett. Ünnepiesen csendes volt mindegyik, egy se tudott megszólalni. Ezután egy sötét szűk utcán mentünk keresztül, egy udvaron és fel a harmadik emeletre. Ugyanúgy kezdtük, mint az előző látogatásnál, ismét felpattant az ajtó és egy férfi lépett hozzánk — szép, kifejezésteljes férfifej hosszú szakállal, amilyen az ácsoké mifelénk. Az arc gondterhes volt és bánatos; nyolc napja temette el feleségét, aki tüdőgyulladásban, hirtelen halt meg. Az a

kevéske, amit megtakarított, ráment a temetésre és szívét is sötétség töltötte be. Mégse éjszaka: karácsony estéje volt, mert ő is istenfélő életet élt. „Hol vannak a gyermekei?” kérdeztem. „Már lefektettem mindnyáját — felelte — jól lehet még csak fél hét óra. Hadd aludják át szomorúságukat. Megboldogult édesanyjuk máskor mindent beszerzett, mindegyikük kapott valamit, most azonban nagyon szegényesen vagyunk.” „Ébresszük fel őket — szoltam fiaimhoz — énekeljünk még egyet és gyorsan gyujtsátok meg a karácsonyfát”. Apjuk fölkelte őket, kijöttek mind a heten, a legelegánsabban, hálóingben, mezítlábasan és melegen, mint a friss kenyerek a péknél. Szemeiket dörzsölték és nem tudtak betelni a látvánnyal. A legkisebbet, a nyolcadikat, aki egy esztendősen lehetett, édesapja a karjára vette. Mindegyiket megajándékoztuk; a gyermekek bizalmasak, barátságosak lettek, még mezítelen lábuk se fázott a nagy örömtől. Édesapjuk így szolt:

Filippi 4, 5b. (Az Úr közel).

Dec. 21.

Minél közelebb van karácsony ünnepe, annál több öröm tölti be lelkünket. Karácsonykor mindnyájan örülünk. Készülünk a szép ünnepre, gondolkozunk, tervezgetünk és bár nem állanak rendelkezésünkre azok az eszközök, mint a felnőtteknek, mégis mi is szeretnénk örömet szerezni azoknak, akiket szeretünk. De ne felejtjük el a fő dolgot: nem külsőségesen, hanem belsőleg és bensőségesen kell készülnünk az ünnepre. Az Úr közel! Az ő közelségének örülünk! Az az én örömöm, hogy közel van hozzám az Üdvözítő, aki mint jó pásztor vezet engem, aki imádságaimat meghallgatja, enyém szeretetével megajándékoz, aki engem minden rossztól megment. Oh Uram, légy hozzám mindég közel!

121. sz. ének.

„Most pedig, fiatal urak, mi énekelünk valamit maguknak, mert mi kiénekeljük szívünkéből a szomorúságot”. Erre az apa megadta a hangot és mind a heten énekeltek, olyan szépen és tisztán, hogy az én fiaim csak csodálkoztak. Az öregnek az éneke csodálatosan hangzott a gyermekek hangja közt és most az én fiaim kezdtek el könnyezni. Amint a kisgyermekek nekik sorban köszönetet mondtak, apjuk pedig ezt tette hozzá: „most már csak a mi jó édesanyánk hiányzik s akkor ez olyan szép lett volna, mint még soha az életben — de fiacskáim, ezt a mi megboldogult édesanyánk küldte, hogy ne legyünk olyan szomorúak”, — csodálatos meleg érzések járták át fiaim szívét, úgyhogy sürgetni kellett őket: tovább kell még mennünk. Nagyon szívesen ottmaradtak volna még. A mi kis nábobunk, aki velünk volt, az újdonszolgák gazdája, mindent nekik akart ajándékozni, holott valamit meg

Jelenések 3, 20.

Dec. 22.

Ilyen közel van hozzád az Úr! Szíved ajtaja előtt áll és zörget. Az iskolai munka megennyhül, azért Ő most, legkedvesebb ünnepünk küszöbén különösképpen is zörget szíved ajtaján. Mit akar? Szívedbe kér bebocsátást, hogy nálad lakhasson, hogy a szeretet hozzá kössön. Ura és királya szeretne lenni a szívednek, hogy abban ő uralkodjék és legyőzzön mindent, ami ellene van. De nem erőszakoskodik sehol a bebocsátásért. Csak szeretettel bekopog hozzád is. Níysd meg az ajtót, hogy a rohanó élet zaja mellett meghallhasd az ő hangját is, az imádkozás áldott, szent csendjében. De a zörgető Úr előtt csak a teljes őszinteség tudja feltárni az ajtót, a szív teljes határozottsága, mely csak Néki akar szolgálni. Ilyen szívet adj nekem óh Uram!

127. sz. ének.

**Ha nem születtem volna is magyarnak,
E néphez állanék ezennel én.
Mert elhagyott, mert a legelhagyottabb
Minden népek közt a föld kerekén.**

kellett tartani az utolsó látogatás számára is.

Az a házikó, ahová mentünk, közel volt a temetőhöz és az én fiaim borzadni kezdtek, amint sötét ciprusok között a hóban csillogni látták a márványkereszteket. Ezúttal is szédítő magasságokba kapaszkodtunk fel. Miután énekeltek, a háziasszony nyitott ajtót. Özvegy volt; férje pár évi házasság után hunyt el; egyetlen fiával maradt, aki tizennégy éves volt. A fiú évek óta beteg és bénán feküdt, jobb lábszára egyetlen nagy seb volt. A szegénység ellenére is minden tiszta és az ágy vászna is hófehér, mint odakünn a frissen hullott hó. A fiú nagy szemei szikráztak és sápadt arcát sötét pir öntötte el, amint a sok fiút látta ágya körül. Neki is karácsonyfát gyújtottunk s azt egész közel tettük ágyához. Az ő számára tartottam vissza a legszebb dolgokat és a befőtteket, a málnaszörpöt, hogy csillapíthassa égető szomjúságát. Soha sem fogom elfelejteni a fiú hálás tekintetét és ahogyan fehér, sovány kezét fiaim felé nyújtotta. Anyja nem szólt semmit, de szemei mindent elmondtak. Elénekeltek még néhány éneket és hazamentünk. A kosarak kiürültek, a pénz elfogyott. Mikor elbúcsúztam a fiúktól, hozzám lépett egyik, az, aki szép sötétkék bársonyruhát viselt és így szólt: „Ez volt a legszebb karácsony az én életemben!” A többiek helyeslőleg bólintottak és kezet szorítva elváltunk.

Oh, szép magyar nyelv! Aki egyszer téged
Ajkára vesz, az sosem hagyhat el,
Szentség gyanánt, hogy befogadja éked,
Őrző oltárrá válik a kebel.

Azóta mind felnőtt emberek lettek,
hiszen majdnem negyven éve már, hogy

ezt a kirándulást tettük. Amint pár éve
egyikükkel találkoztam, — éppen a bár-
sonyruhás volt — azt mondta: „Ha száz
évig élek is, azt az estét nem fogom el-
felejteni. Akkor kezdtem megérezni va-
lamit annak az igazságából, hogy „Jobb
adni, mint kapni!” Közli: **Virág Jenő.**

HOGYAN ÜNNEPELJÜNK?

Az ünnep a lélekvizsgálásnak, isten-
keresésnek az ideje. Mint ahogyan a
munkában elfáradt, beszennyeződött
test vágyódik a pihenés, a tisztálkodás
után, úgy óhajtja lelkünk is az ő nyugo-
dalmát, tisztaságát, s ezt nem talál-
hatja meg másban, mint az ünnep Isten-
hez emelő áhítatában. Az ünnep a
lélek vallástétele, hálaadása és új, meg-
erősítő kegyelem kérése.

Melyik az az érzés, amely az ünnep
jelentőségéhez, méltóvá formálhatja
egész lényünket, amely megszabja ün-
nepnap cselekedeteink, viselkedésünk
rendjét, s megmondja: hogyan ünne-
peljünk? A rendületlen hit, s az abból
fakadó szeretet érzése az!

Ünnepre készülünk? Óhajtjuk az
ünnep Istenhez emelő áhítatát? Legyen
készen tehát lelkünk az ünnep befoga-
dására. Éljen a hit a lelkünkben, le-
gyen az bűn nélkül való, hogy az áhí-

tat szárnyán a szeretet örök forrásá-
hoz: Krisztushoz tudjon felemelkedni.

Erezheti-e a hit melegét az ünnep
örömét a bűnben tévelygő lélek? A hit
nélkül élő ember hiába öltözik ünne-
plőbe, nem lesz ünnepe, mert lelke szár-
nyalását megakasztja a lélek terhe. Az
ünnep teljes hitet kíván; a hit a lélek
értékjelzője, a lélek hajtása. Lélekben
ünnepeljünk tehát!

I. Móz. 24, 31/a.

Dec. 23.

Nem szabad az Úrnak kint várakoznia az
én szívem ajtaja előtt. Megnyitom hát szíve-
met. De van-e számára hely? El van-e taka-
rítva minden, ami bejövetelét akadályozná?
Ha én magam meg tudnám szívemet tisztítani
és szentelni, nem volna szükségem Órá. Eppen
azért akar hozzám bejönni, hogy megtisztítsa
életemet minden testi és szellemi szennytől.
Csak egyet kíván: ne ellenkezsem, engedjem
ezt nálam véghez vinni.

114. sz. ének.

Az ünnep a lélek istenkeresése, a hit megerősítése. Istenhez pedig nem vezethet más út, csupán az önmagában mélyre tekintő lélek igaz áhítata.

Az életfolyást tekintve, megrendülve láthatjuk, milyen messze jár sok-sok ember az ünnep értelmétől. Az ünnepet csupán munkaszünetnek s a vigalom idejének tartják. Amikor ünnepnapon hangos zajongás, mulatozás üti meg füleket, eszembe ötlök, vajjon voltak-e ezek ma templomban, s ha voltak, mit vittek onnét haza? Az ünnep áhítatát, komolyságát, a léleknek óhaját a megtisztulás és a hitben való megerősödés iránt vajjon hol hagyták?

Az istentisztelet az ünnep áhítatának fölkeltése. Vigyük ezt az áhítatot haza az otthonba, s legyen hitünk oly gazdag, emelkedett, hogy abból másnak is adhassunk! Lássék meg az ünnep komolysága az otthon rendjén, tisztaságán, s a családtagok arcán, így a béke

Ésaiás 9, 6.

Dec. 24.

Ma a Dávid városába, Bethleembe záránk dolunk, melyről már Mikeás próféta megjövendölte (Mik. 5, 2.), hogy itt fog megszületni a világ Megváltója. Az Augusztus császár által elrendelt népszámlálás vezette Máriát ide. A szegény Máriát, — aki a világ előtt jelentéktelen volt — választotta ki Isten. Egyetlen ház sem nyitott ajtót előtte. Egy istállóban kellett meghúzódnia. Itt fia született, akit bepólyált és jászolba fektetett. Szegényesebben nem születhetett még senki e világra. Mégse fáradunk bele e csodás történetnek a hallgatásába. Mert örülünk annak, hogy e gyermek nekünk született, nekünk adatott. Ó, a királyfi, az örökkévaló Atyának a Fia, a világ üdvözítője, Krisztus, a Megváltó van itt! Dicsőség a magasságos menyekbe az Istennek!

130. sz. ének.

A Kárpátoktól le az Al-Dunáig
Egy bős üvöltés, egy vad zivatar,
Szétszórt hajával, véres homlokával
Áll a viharban maga a magyar.

lesz ott az öröm, a lelki felvidulás forrása.

A hit melege fakasztja életre a lélek legszebb virágát: a szeretetet is. János apostolról jegyzi fel az Írás, hogy élete vége felé csupán azt prédikálta az összegyülekezett híveknek: — Fiaim, csak szeressétek egymást! — A szeretet a hívő lélek legszebb ékessége; maga Krisztus Urunk mutatott erről példát, midőn a keresztfán is ellenségeiért imádkozott. Az Utolsó vacsora után pedig így szólt a tanítványokhoz: — Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek, amint én is szerettelek titeket. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok.

A hitből fakadó szeretet mindenhol megtalálja Istent. Ott látja a hontalan vándor a kemény rögön lecsukódó szemelőtt, ott lesz a gyárakban, a pörölyt forgató munkás előtt, s ott lesz a mi szegényes otthonunkban, vagy gazdag palotánkban, ha megállunk néha-néha, és lelkünkbe tekintünk Istent kereső áhítatos szemmel.

Keressük az ünnep lelki örömét? Hallgassunk tehát a szeretet szavára. Áldozatra buzdít! Nézzünk körül Jézus egy szemernyi szeretetével, és talán találunk letörölni való könnyet, befödhető, didergő lábacsokát, egy-egy sápadt gyermekarcot, akinek még nem volt bő karácsonya. Ó, ültessük őt ünnepi asztalunkhoz, osszuk meg falatunkat vele, és ne szégyeljük, ha köny-

Nem hal meg az, ki milliókra költi
Dús élte kincsét, ámbár napja múlt,
Hanem lerázván, ami benne földi
Egy éltető eszmévé finomul.

nyünk lecsordul a szenvedő gyermekével együtt. Igaz ünnepünknek olyan jutalma lesz ez, amit el nem érhattünk volna semmiféle pompával, vagy hangos vigalommal.

Hány család fagyos otthonát lehetne fölmelegíteni, hány asztal száraz kenyerét lehetne kaláccsá varázsolni, hány önélete ellen emelkedő kezet lehetne útjában megállítani, ha mindenki meghallaná és követné a lelkében élő szeretet áldozatra, segítésre buzdító

szavát. És hány dúsgazdag találná meg az annyira keresett igaz örömet, ha érezné cselekedetének jutalmát!

Üljünk tehát ünnepet hívó lélekkel, egymás iránti áldozatos szeretettel. Legyen az ünnep annak a hitnek, szívjóságnak ápolója, melyet édesanyánk oly féltő aggodalommal ültetett gyermeklelkünkbe.

Keressük Istent necsak a templomban, hanem otthonunk körében, a szenvedők szemében, és legelsősorban találjuk meg önön lelkünkben, hogy az ünneplésünk, és minden napunk Isten előtt kedves legyen.

Budai Jolán,

a budapesti ev. lg. VIII. oszt. tan.

„Mindennap az élet könyvéből” című állandó rovatunkat most ősszel azért hagytuk el, mert — sajnos — ifjúságunk nem juttatta kifejezésre iránta való érdeklődését. Őszintén örülünk, hogy ez az elrejtett érdeklődés most, amikor a rovatot elhagytuk, mégis napfényre került a szerkesztőséghez érkezett levelekből, melyek a bibliaolvasási vezérfonalat határozottan kívánják. Az ifjúság óhajának teszünk tehát eleget, amikor a mindennapos bibliaolvasási vezérfonalat újból bevezetjük. Külső alakján azonban változás vehető észre: az egyes napi elmélkedéseket más-más oldalon közöljük. Újítás a régivel szemben még az elmélkedéshez választott ének. Különösképpen is felhívjuk ifjú barátainkat arra, hogy az énekeket olvassák el, mert ezek az elmélkedésekhez legtöbbször

szervesen hozzátartoznak. Az énekszámok mindenkor a dunántúli énekeskönyvre vonatkoznak.

Luk. 2, 10—11.

Dec. 25.

Kellemes karácsonyi ünnepeket kívánunk egymásnak. A karácsony örömmünnepe az egész keresztyénségnek. Aki ma nem örömmel ünnepel, az nem is ünnepel. De ha világi öröm volna az csupán, ami számunkra a karácsonyt kedvessé teszi, sok ember mondhatná: nem ünnepelhetek veletek, van elég okom, hogy szomorú legyek. A karácsonyi örömnak éppen a szomorú szívűeket kell megváltoztatni és betölteni. Mert ennek az örömnak az alapja Krisztus, a te üdvözítőd, aki a te szívedben is meg akar jelenni, hogy téged is meggyógyítson és boldogítson. A te igazi karácsonyi ajándékod ő. Elfogadod?

141. sz. ének.

KATAKRIZIS

— *Te valaki!*

*Könyörtelen, kemény és gigászi Ököl,
Melynek csomói között ostorrá csavart
Lángoknak korbácsa vonaglik és zúgva
Vérezve lecsap és tép, éget, öldököl,
Te szörnyű Ítéző, lehullok Elébed! ...
Színed előtt ember ennyire senkivé,
Lásd, talán még soha nem alázta magát;
Sápadt homlokom, nézd csak, vérbe pirulva,
Lélek-tépő szégyen rőtjét ragyogja Rád,
Amiért így porrá szórom Teelőtted
Önéret-bástyámnak fehér márványfalát! ...
De ez a Valaki Te vagy, Végzet-Ököl,
Sorsnak és halálnak hajthatatlan ura,
Kinek pillantása zúg, szava tündököl ...
S én meghajtom Előtted térdem és fejem.
Már könnyörgő jajom, önmentő könnyem sincs,
Csak összeomolt hitem, erőm, önérzetem;
Vádam, ami éget, szégyenem, ami mar,
Halál-szomjúságom, türelmetlenségem: —
Íme, készen várlak, bosszúálló Végzet,
Lecsapó Lángostor: — csak sujts, kérlek, hamar! ...
— Hiszen boldogságért szálltam harcra Véled! ...
Te, Valaki, büntess, amint megítéltél, —
Könyörtelen, kemény és gigászi Ököl,
Melynek csomói között ostorrá csavart
Lángoknak korbácsa vonaglik és zúgva,
Vérezve lecsap és tép, éget, öldököl:
Büntess, Valaki!!! ...*

Gallai János.

János 3, 16.

Dec. 26.

Karácsony a szeretet ünnepe. Sohasem érezzük annyira, mint most, hogy milyen sok szeretet van a földön. Akik szeretik egymást, együtt vannak. Egy családtag se hiányozhat a karácsonyfa mellől. De az emberi szeretet ünnepénél sokkal több a karácsony. Az Isten szeretetének ünnepe. A kapott ajándékok mel-

lett ne feledkezzünk meg az igazi nagy karácsonyi ajándékról: Istenünk szeretetéről. Szeretete a legdrágábbat adta: egyszülött Fiát. Mindenek felett való Isten szeretete. Ez tükröződik jó szüleidnek, jó testvéreidnek, rokonaidnak szeretetében is. S ha senki se gondolna rád e világon szeretettel, tekints az égre, látni fogod, hogy van aki téged is szeret.

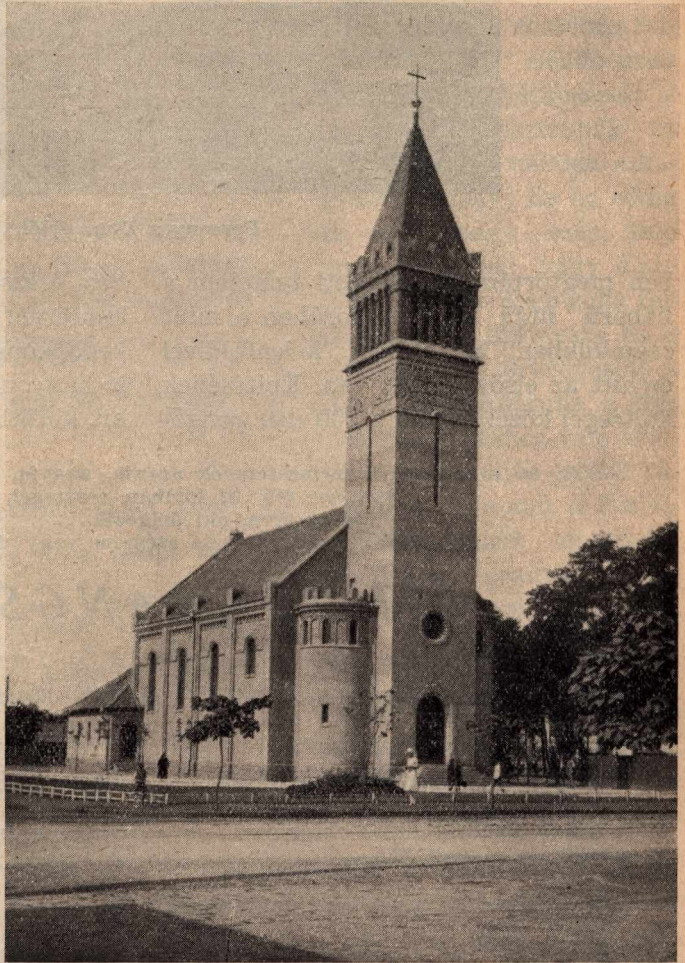
134. sz. ének.

ÚJ TEMPLOMOK

A világháború után épült evangélikus templomok közül most a kispesti templom képét mutatjuk be. Kispest a székesfőváros melletti nagy városok egyike, szinte összenőtt már Budapesttel. Közel 60.000 lakosa van, ezek között körülbelül az országos aránynak felel meg az evangélikusok száma.

A kispesti evangélikusok még a háború előtt egyházzá szervezkedtek s természetesen rögtön megkezdték a templomépítéshez szükséges anyagi eszközök megszerzését. Az összegyűlt összeg azonban, mint annyi más helyen is, a háború után elvesztette értékét, s a nehezen előteremtett templomépítési alapot újra össze kellett rakosgatni.

Az erős akaratnak másodszor is sikerült fillérekből olyan nagy összeget egyberakosgatni, hogy végre fel lehetett építeni a szép templomot. Sándy

Gyula műegyetemi tanár tervei szerint épült ez a templom s felszentelése 1927-

Lukács 2, 14.

Karácsony az éneklés ideje. Nemcsak a templomban, otthon is énekelünk karácsonykor, így is kifejezzük örömünket. Azonban a legszebb karácsonyi éneket a mennyei seregek énekelték Bethlehem mezején. Dicsőség a magasságban Istennek! Dicsőítse őt egész életünk gyermeki engedelmisséggel! És a föl-

Dec. 27.

dön békesség! Békességünk van Istennel; legyünk a békesség gyermekei a világ minden viszálya és gyűlölködése közepette is. És az emberekhez jóakarattal! Isten jóakarattal, szeretettel néz reánk, mert Jézus Krisztus elveszi a bűnt, ami bennünket tőle elválasztott. Gyermekei vagyunk. Ezért énekelünk, örömlünkben.

147. sz. ének.

Pozsony a Duna felől.

ben megtörtént. A kispesti templom a háború után épültek sorában a mult számunkban bemutatott kelenföldivel együtt az elsők között van. Építésének költségei közel járnak a 200 ezer pengő-

hez. A kispesti templom úgy áll a Templomtéren, mint a vár. Magasba emelkedő, komoly, bástyadiszú tornya legyen is nagyon sokáig vára az evangéliumi hit körötte élő híveinek.

Föl, nemzetemnek apraja, nagyja,
Szégyen reá, ki lomhán vesztegel,
Dicsőség arra, aki dolgozik...
Válasszatok most: szégyen vagy dicsőség!

A TÍZPARANC SOLAT

*Hatalmas Úristen, tengersok a vétkem:
A Te tíz parancsod sorra átálléptem.*

*Idegen istenek imádója voltam:
A Pénz és a Mámor előtt hajbókoltam.*

*A Te szent Nevedet hiába felvettem.
Óh, én bűnös ember, mit tettem, mit tettem!*

Titus 2, 11.

Dec. 28.

Isten kegyelme, mely a bűn nyomorúságából szabadít meg — a Krisztusban jelent meg. Mindenkinek; nekem is. Ez a kimondhatatlanul nagy és drága karácsonyi ajándék azonban nagy hálára kötelez. S ez a hála mi legyen? Fogadd el e kegyelmet egész szíveddel és engedd, hogy elvégezze benned munkáját. Meg akar szabadítani a bűn rabságából, hogy egész életed Istené lehessen. E kegyelem Istenhez akar vonni téged, hogy mindent, ami Isten ellenes, mehtagadj. Üdvözíteni akar a kegyelem. Fogadd el, ez legyen a te hálád.

422. sz. ének.

*A Te Ünnepedet én meg nem szenteltem,
Ezt a parancsot is, jaj, elfelejtettem.*

*Nem tiszteltem apám, anyám: a szülőket,
Nagy jó Uramisten, vigasztald meg őket.*

*Öltem is, tudom, hisz' lelkeken tiportam:
Égi ideálok meghaltak a porban.*

*És parázna voltam, szóban, gondolatban,
Akkor még nem tudtam, mi is a bűn abban.*

*Elloptam másoknak földi-lelki kincsét:
Égi hitük után jött a hitetlenség.*

*Lehet, hogy nem mondtam hamistanúságot,
De nem is kerestem Égi Igazságot.*

*Kívántam a másét, a másiknak a házáat,
Feleségét, s minden vagyonát, jószágát.*

*És most, Uramisten, itt állok Előtted.
Kitől jön kegyelem, ha nem jön Tetőled?...*

Pálvölgyi János.

Magyarruhabemutató a Városi Színházban*

Szokatlan előadást hirdetett a múlt hét két napján a Városi Színház: „magyar ruhabemutató”. „Hogyan? Egy színházi előadás két-három óráját betölti annak a néhány „paraszt” ruhának a megtekintése, vagy annak az unalomig ismert díszmagyarnak az újabb megsemlélése? kérdezhetette a kételkedő. „Óh, vajjon meglegedve távozik-e a mindig újra, meglepőre vágyódó divathölgy?” kérdezhetette a minden magyar ügyet szívénviselő aggodalmaskodó. „Érdemes-e pénzt és időt szánni a „Gyöngyös bokkrétá”-ból, István-napi vidéki csoportok tarka népviseletéből úgyis jól ismert színek és vonalak megtekintésére?” kérdezhetette a felületesen gondolkodó.

Hát bizony „igen”, „igen”, feltétlen és határozott „igen”-nel felelhetünk mind a három kérdésre! Valóban jól töltötte ott idejét minden jóízű ember és minden hazája ügyéért lelkesülni tudó, érte küzdeni is hajlandó hazafi és honleány.

Megindítóan szép volt, mikor 80 iskola képviselője: fiú és leány, kicsi és nagy, félénk és bátor, szőke és barna fölvonult és bemutatta az iskolai egyenruhának is alkalmas, különböző színű, szabású és díszítésű öltözetét.

Egyetlen közös vonásuk volt csak ezeknek a ruháknak, mindegyik szívbe-markolóan magyar volt! Magyar sújtás az angol csontgomb helyén, magyar himzés a francia selyemdísz helyett, magyar szűrgallér, vagy Petőfi-kihajtóka a matrőzgallér pótlására, sujtásos

Bocskai-ujj a horgonyjelvényes „holfaltni”-s helyett.

És a bemutató második részében felvonuló hölgyek, vagy az előadó urak ruhái a szemlélők utolsó kétkedéseit is eloszlathatták. Nem „parasztruhák” és nem is díszmagyarok, de minden alkalomra illő, egyszerű ruhák! És ha eddig azt gondolták volna, hogy „szép, szép mindez gyermek számára, vagy diákruhának, de hogy festene ilyen ruha felnőttön!” Beláthatták és bizonyára be is látták, hogy pompásan érvényesült a női munkaruha, a kirándulóruha, a korszolyázáshoz és szánkázáshoz való ujjasok, bundácskák, délutáni és estélyi ruhák változatos sora, valamint a Petőfi- és Kossuth-képekről ismert magasztosan komoly férfiruha, aransujtos selyemnyakkendőjével, zsinórozásával, sujtásával.

Szinte nehéz abbahagyni a felsorolást, olyan végeszakadatlanul látszó sorban jöttek a legkülönbözőbb, érdekes, változatos, művészien egyszerű és talán éppen ezért igazán hatásos divattervek.

I. Móz. 32, 10/a.

Dec. 29.

Így alázkodott meg Jákób az Úr előtt, amikor idegenből hazájába visszatért. Bűne miatt kellett elbujdosnia, de Isten nem büntette, sőt tovább is áldásával kísérte. Most gazdagon tér haza s Istennek ez a ki nem érdemelt könyörületessége és hűsége őt alázatossá és hálássá teszi. Ilyen akarok lenni én is. Visszagondolok minden jószágára, amit irántam megmutatott, minden áldására, amit ebben a vakációban, ezen a karácsonyon velem közölt, minden türelmére, amellyel nevel. Alázatosan vallom be: Uram, nem vagyok méltó a te hűségedre és jószágodra!

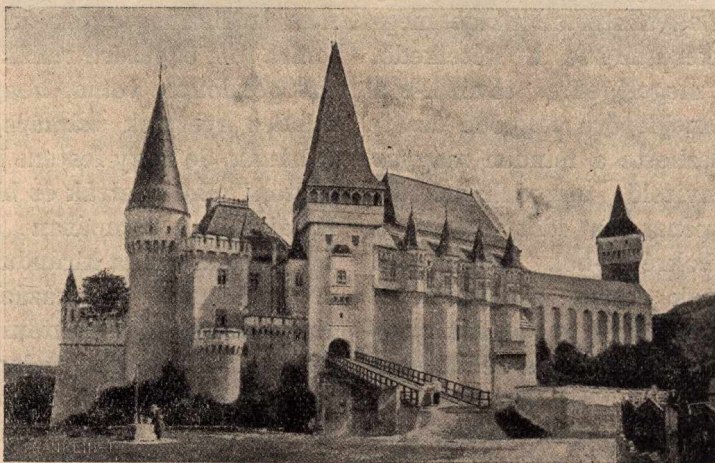
459. sz. ének.

* Örömmel utalok e cikkemmel kapcsolatban lapunk XII. Évfolyamának 8. számában Marcsek Sári „Öltözködünk magyarosan” c. közleményére.

És minden ruha a legkisebbtől, a leg-egyszerűbbtől a legnagyobbbszabásúig, egytől-egyig azt hirdette, hogy mennyi gondolat, mennyi művészi érzék, mennyi iparművészi ügyesség, milyen fejlett képzelő erő van népünkben s milyen kitűnő ízléssel tudják avatottszerű terve-

kat. De fakasztott ez a bemutató szomorú, szinte megszegényítő gondolatot is! Azt, hogy mi mégis idegenbe megyünk anyagért, díszítésért, szabásért és ötletért!

Ifjúság! Tiétek a jövő! Óh, ha tudnátok úgy lelkesülni a magyar ruháért,

Vajdahunyad vára.

zőink régi képek és a mai népviseletek elemeiből megalkotni gyönyörű ruhái-

Lukács 16, 2.

Dec. 30.

Sáfárok vagyunk. Testünk, lelkünk, életünk, egészségünk, erőnk, időnk, mind Istentől ráncbízott javak, melyekről számot kell adnunk, hogy hogyan éltünk velük. Az okos ember nem tolja ki a leszámolást az utolsó ítéletig. Leszámolásra int az esztendő vége is. Nézz vissza az évre, mely holnap búcsút vesz tőled. Mit kaptál az Úrtól és mit adtál neki? Tőle csupa jóság, hűség, kegyelem jött. És a te részedről? Teljes hűséggel állottál az ő szolgálatában, küzdöttél és imádkoztál, hogy a bűn ne győzhessen feletted? Nem voltak nálad hibák, engedetlenségek, vétkek? Haladtál-e az Istennel való élésben? Adj számot a te sáfárságodról!

438. sz. ének.

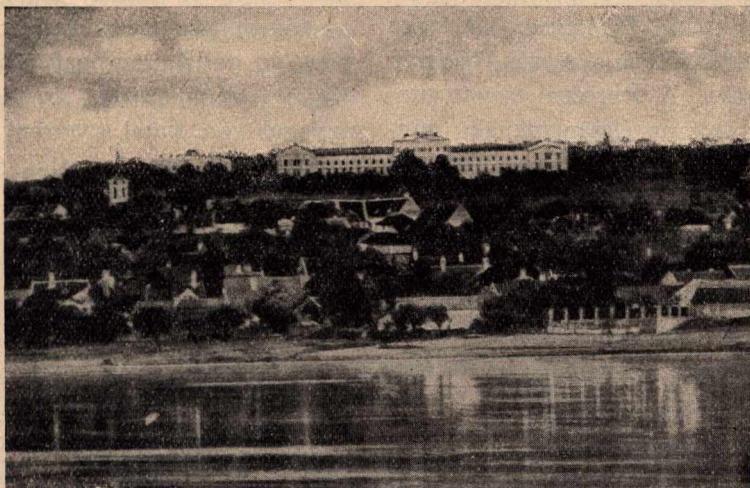
mint dédapáitok 48 után, mind dédanyáitok a Bach-korszakban, mikor magyar érzésük jelképeül a magyar ruhát választották. És suhogott a lágy női paolyolatingváll és csengett-penggett a férfi sarkantyúja! Forró magyar érzésről és büszke magyar öntudatról vallott mindenik. És jól beszélt mindkettő, eljött a 67-es feltámadás! — Fiúk! Hátha a ti Bocskai-sapkátok sastolla is vakmerő, törhetetlen magyar erőt hirdetne! Lányok! Hátha a kezetek nyomán fakadó magyar himzés nyíló virága is jobb jövőbe vetett hitről, megalkuvást nem ismerő hazaszeretetről suttogna! És hátha újra beteljesednék a büszke sastoll és a selyemrózsa jóslata!

Dr. Zelenka Margit.

Sporttükör

Lassan közeleg a vakáció ideje, már-már belépünk a télbe, lassan eljő az idő a téli sport élvezetére. Beáll a tél, jön a nagy szünet, a megszokott sportjátékok át-

Az első osztályú ligabajnokság most ért véget, végig izgalmas küzdelmekkel, s sokszor elég vaskos meglepetésekkel tarkított őszi fordulóban volt részünk. A nagy esa-

Ujvidék a Duna felől.

adják a helyüket az aktuálisabb téli sportoknak. Nincs futball, nincs atlétika, kevesebb lehetőség van arra, hogy a sportrajongók gyönyörködhessenek kedves sportjukban, s láthassák kedves játékosait.

Elérkezett a megérdemelt pihenés ideje, nincsenek idegizgató versenyek, nagy a csend a versenyfronton, a sportemberek egy kissé fellelegeznek, hogy azután újult erővel, előbb tornával, majd rendszeres tréninggel készüljenek az eljövendő nagy küzdelmekre.

Talán nézzük az elmúlt hetek sporteseményeit: mit látunk, mit tapasztalunk, milyenek az erőviszonyok, milyen a fejlődés, s milyenek a kilátásaink az elkövetkezendő versenyeken.

patok nem álltak mindig tudásuk tetőpontján, s nem voltak mindig felelősségük

Zsolt. 103, 2—3.

Dec. 31.

Az év utolsó estéje sok helyen csak alkalom vad örömeiben való tombolásra. Amint a pogány vadak lármával akarják elűzni a rossz szellemeket, így akarják e világ fiai is elkerülni az idők komolyságát és az örökkévalóság figyelmeztetéseit. A keresztyén ember azonban nem ünnepelheti így Szilvesztert. Tudjuk, hogy ismét egy nagy lépéssel jutunk közelebb az örökkévalósághoz és amit napjainkat Istennek zárjuk, úgy az ó esztendőt is Istennel fogjuk bezárni s az újat Istennel kezdjük. Ő nem akarja, hogy bűnöket vigyünk át az ó esztendőből az újba. Ezért boruljunk le Atyánk előtt és imádkozunk: Amit tettem te fedezd el, amit tenni fogok, te irányítsd.

358. sz. ének.

tudatában, s így bizony gyakran érte őket kellemetlen meglepetés. Vegyük csak sorba az első csapatokat. Az Újpest gyengén kezdett, állandóan esatárgondokkal küzdött, míg a Ferencváros Sárosi kiválását nem tudta pótolni, s mikor újra rákerült a sor Sárosi játékára, nem tudott a csapat gyorsan lábrakapni. A Hungária jó kezdése után szinte érthetetlen a szezon végén a nagy visszaesése. A debreceni csapat mindig mumusa volt az élsapatoknak, mindig komoly, kemény küzdelmekre készítette a vezető csapatokat, s a nagy csapatok ellen többnyire meg is állta a helyét, és ha a kis csapatok ellen nem veszít feleslegesen pontokat, most még előkelőbb helyen is lehetne ez a szép futballt játszó együttes. Végeredményben az Újpest és a Ferencváros egyforma pontarányval végzett, s a jobb gólaránnyal végző Újpest nyerte az őszi fordulót. Egymás nyakán vannak a csapatok, sok helyezés csak gólarányon múlt, — így igazán érdekes és szokatlanul izgalmas tavaszi fordulónak nézhetünk elébe.

Úszófronton a régi nagy hegemoniát vesztély fenyegeti, láthatjuk ezt a külföldi eredményekből. A BEAC és az UTE úszói

Galata 3, 26.

Jan. 1.

Isten nevében bizakodva és örömmel lépek át az új esztendőbe. Isten gyermeke vagyok a Jézus Krisztusba vetett hit által. Gyermeke vagyok a Mindenható Atyának: ez az én bizakodásom és örömöm. Azzal kezdem az évet, hogy hálát adok Istennek minden adományáért. Mert neki köszönhetem életemet, fejlődésemet és hogy ma ismét egy új esztendő reggelére virradtam. Eddig segített el az Úr. És ő tovább is vezetni akar. Én is ma újból engedelmességet fogadok neki, mert ezentúl egészen az ő gyermeke akarok lenni.

303. sz. ének.

**Álmodni rabnak is szabad,
Álmodd hát vissza multadat. —
A mult erős, gazdag gyökér,
Jelen, jövő a multból él.**

nem szerepeltek úgy, ahogy az úszótársadalom szerette volna. Az osztrák úszók, — kik politikai nézetük miatt nem vettek részt az ezidei európa bajnokságokon, — bizony szép erővel rendelkeznek, jó anyaguk van, fiatal a versenyzőgárdájuk, s e versenyzők tele akarattal, és versenyzési kedvvel. Az eljövendő nagy versenyeken, azt hiszem, sokat fogunk még hallani róluk.

Vízipólóban nem igen fejlődtek, inkább a testi erejüket igyekeznek kihasználni, mint úszástudásukat. Technikájuk még nagyon gyenge, s így bizony az UTE vízipólócsapata előtt kénytelenek voltak meghajolni, mely ugyanis az egyik nap 11:3-ra, a másik nap 13:1-re verte az osztrák együtteseket.

A futballesapatok, a válogatott és klubcsapatok most bonyolítják le téli nagy túrájukat; vannak csapatok, melyek csak január közepe táján térnek haza. Sok reménységgel, nagy jókedvvel indulnak a csapatok a sokszor bizony nem is kellemes túrának, de vezetni őket az a tudat, hogy a magyar sportért küzdenek, a magyar név megbecsülését s jó hírét öregbítik csak a többi nemzet előtt. Reméljük és bízunk abban, hogy csapatainkról csak szépet és jót fogunk hallani.

A téli sportban megindult a nagy üzem, a műjégpályán már minden áldott nap nagy tréningek folynak, külföldi neves trénerok tanítják, buzdítják a sporttermett magyar fiataliságot. Készülnek szorgalmasan az idej nagy küzdelmekre, és a nekik nagyon közeli téli olimpiászra.

**Az nem lehet, hogy annyi szív
Hiába onta vért,
S keservben annyi hű kebel
Szakadt meg a honért.**

Eljön a vakáció, a diákok szabadabban fellélegezhetnek, a délelőtt is szabad két hosszú héten át, itt az alkalom arra, hogy mindenki sportoljon, — nem versenyszerűen, — hanem saját kedvtelésére, ragad-

jon meg minden alkalmat a diákság a sportra, még az olyan tagja is, ki azt gondolja magáról, hogy nem neki való a sport. Itt az alkalom a téli sportok művelésére, ki kell használni az időt, — ki a szabadba, erősödni, sportolni, — sohasem lehet tudni, kiben mi rejtőzik. Azután januárban ismét tele életkedvvel, vídám hangulatban, frissen neki lehet feküdni a tanulásnak.

Bozsi Mihály.

A kassai Dóm.

János 10, 14.

Az új év olyan előttünk, mint egy idegen ismeretlen ország, amelyet be kell járnunk. Megbízható és hűséges vezető kínálkozik: a jó Pásztor, Jézus. Ő akar minket irányítani. Csak követnünk kell, ő mindig jó úton vezet. Ő ismer minket s tudja mi a jó és mi szükség-

Jan. 2.

ges. Mi is ismerjük őt, tudjuk, hogy milyen hűséges. Drága áron vett meg bennünket és megváltó szeretetét sokszor bebizonyította. Övéi vagyunk és semmi sem szakaszthat el Tőle, ha csak mi magunk el nem pártolunk. Ettől azonban Isten óvjon.

413. sz. ének.

Pató Pali a vakációt várja

Amikor elhagyjuk december elejét,
Pató Pali máris nem találja helyét.
Bujja a zsebnaptárt, a heteket nézi,
Az elmúlt napokat törli, feketézi.
Rá sem néz a könyvre, eddig sem szerette,
Legfeljebb parancsra ha kezébe vette.
Nincs már rajt hatalma, csak egy bűvös szónak,
A felé közelgő szép vakációnak.

Hogy mikor kezdődik, még homály takarja,
De Pali azt máris hallani akarja.
Aki a folyosón szeme elé kerül,
Faggatja, kímazza, gyöttri kegyetlenül:
Igaz, hogy négy hét lesz, vagy legalább
[három?

Írta az ujság is még az elmúlt nyáron.
Azt is hallotta, hogy iskolákban itt-ott
Magas hatalmak már felfedték a titkot.

Mikor kitudódik az ügy valahára,
Ráadja fejét a matematikára:
Még négy magyar óra, földrajz kettő volna,
S mert felelni nem kell, nem számít a torna.
Az ének is semmi, ámde a latinnal
Még hat egész óra telve búval, kinnal.
De ha meggondoljuk s vesszük fontolóra,
Még sincsen még több, mint húsz igazi óra.

Hej azok az órák! Jaj de lassan telnek!
Egyesek még mindig, bár kinnal, felelnek:
A pun iháborúknak fordulója hol van?

Zsolt. 23. 1.

Jan. 3.

Ha az Úr a te pásztorod, ha engeded, hogy
ő vezessen, ha hűségesen követed: te sem fogsz
szükölködni. — Nem fontos ez számodra? A
keresztyén ember életében nincs szegénység és
szükség? Bőségében vagy mindannak, a mit a
szíved kíván? Csak akkor, ha engeded, hogy
mindenben Isten vezessen. Még pihenésedben
is. Ha mindenben az odafennvalókat tartod
szemeid előtt. Mert a Krisztus által van neked
Kegyelmes Istened és ő minden gazdagságával
megajándékoz téged. Így leszel gazdag, így
lesz mindened, így nem fogsz szükségölködni.

368. sz. ének.

Mért járt Vergiliusz egyszer a pokolban?
Palit már ez alatt más kérdés izgatja:
A cipős korcsolyát vajjon most megkapja?
S ünnep előtt, ha a szülők szíve olvad,
Futballt kérjen-e majd vagy csak töltőtollat?

Még mindig három nap, megannyi kárhozat.
Szerencse, magyarból ma lesz egy dolgozat.
Nem rettenetes, hogy ilyesmit kívánnak:
Mit mond Pókainé Báthori Istvánnak?
Hadd mondjon akármit, az már az ő dolga.
Valamit csak firkál szegény Pali tolla
És az óra végén megkérdezi szépen:
Ügy-e kijavítjuk még ezen a héten?

Végre csak két nap van. Hurrá vakáció!
Üvöltésbe tör ki az egész náció.
Krédtéért rohannak a kicsik és nagyok
S íme a nagy ujság már a táblán ragyog.
Ordítja Pali is, a hátsó pad zúgja,
Ezt a hírt zengi a terem minden zúgja.
S aki kételkednék, szárazon nem vinné,
A fejébe verik, aki tán nem hinné.

Utolsó hajnalban töprengés az ágyon:
Istenem vannak még csodák a világon.
Még nem szolt a vekker, talán el is romlott?
Tán az iskola is mára összeomlott.
Ügy rémlik, minthogyha a torkom is fájna.
Hogy betegen menjek, senki sem kívánja.
Ma úgy sem tanulunk, nincs mulasztás semmi,
Ám egy szigorú hang odadörgi: Menni!

No végre egy óra! Lent a csengő harsog.
Örömré derülnek mindenütt az arcok.
Palink is nagy gyorsan a könyveit kapja
S jobb és bal szomszédját vígan hátba csapja.
Bücsütettére a választ meg sem várja,
Öles léptekkel már a lépcsőket járja.
Itt a vakáció! tódul ki a torkán
S hazafelé száguld, mint süvöltő orkán.

Telek.

Szeresd a virágot és ne féltsd szívedet,
Mert ki azt szereti, rossz ember nem lehet.

Cinóber naplója

Kedves ifjú olvasóink között már sokan vannak olyanok, akik nem is emlékeznek az Ifjú Évek egyik nevezetes alakjára: Cinóber Gedeonra. Bizony már régen nem jelentkezett lapunk hasábjain ez a tiszteltreméltó fiatalember, de az olvasók öregebbjei között nem egy van olyan, aki még megőrizte emlékezetét. Már én is majdnem elfelejtettem őt, s nem is gondoltam arra, hogy újra találkozunk. Hja bizony! úgy van az! Cinóber biztos kiöregedett már a diákeipőből s ki tudná merre jár!

Egyszer, egy szombat esti szerkesztőségi órán, amint éppen azon mérgeledtem, hogy néhány rejtvényfejtő és pontgyűjtő olvasónk világrekordot akar csinálni az apróbetűs írásban, megjelent Cinóber. Csodálatlalt néztem fel. Cinóber! Te vagy az, Cinóber? Bizony ő volt tetőtől talpig. A teteje ugyan kissé magasabban volt, mint most 6 éve, a talpa pedig nagyobb, de mégis csak ő volt.

Megvallom őszintén, megörültem neki. Hogyne, ha régi barátjával találkozik az ember, mindig örül. Persze hosszú beszélgetés indult meg közöttünk. Elmondta, hogy most már hetedikbe jár, mert alaposan nekifogott a tanulásnak, de magántanuló, mert hát nem tudott megbarátkozni a tanári intézménnyel. Benne ugyan lett volna hajlandóság a békére, szívesen elnézte volna a tanárok sok hibáját is, de ők nagyon merevek voltak a békefeltételeket illetően. Így hát magántanuló lett belőle. (És még sokan azt mondták, hogy nem lesz belőle semmi!) Sokkal jobb magántanulónak lenni. Főleg évközben. A vizsgálat az már kellemetlen. De azért azt is ki lehet bírni. Két eset lehetséges esu-

pán: vagy megbukunk, vagy átmegyünk. Eddig egyszer már majdnem átment.

Elmondta azt is, hogy kizárólag az irodalomra szenteli idejét. Ne értsük félre, nem arra az irodalomra, amely Kemény Zsigmond, Petőfi, Arany vagy akár Jókai nevéhez fűződik! Nem is Pintér főigazgató úr irodalomtörténetével bíbelődik! Ő maga, személyesen lépett az irodalom terére!

Ejnye, ejnye, — mondom magamba — ebből baj lesz. Ez megint munkatársnak jelentkezik, mint egyszer már tette, öt évvel ezelőtt, ötödikes korában.

De most sokkal önérzetesebb volt, mint akkor. El tudom képzelni azt a korszakalkotó percet, mikor Cinóber rálépett az irodalom terére. Szigorúan rászóltam, azt gondolva, hogy ezzel megszabadítom, ha nem is az egész teret, de legalább az Ifjú Éveket tőle.

— Nézze, barátom, én nem bánom, hogy maga mire szenteli az idejét, de az én időmet nincs joga ide-oda szentelgetni. Mondja meg röviden, miért jött!

Ezt olyan szigorúan mondtam, hogy aztán magam is megbántam. Valami szü-

Zsolt. 37, 5.

Jan. 4.

Milyen jó a gyermeknek szüleinél lenni! Nincsenek gondjai, mert tudja, hogy atyjának szeretete gondoskodik róla. S te, Isten gyermeke, elcsüggedsz? Aggódva tekintesz a jövő felé? Hiszen a hatalmas, erős, mindenható Isten Atyád; nem tudsz Benne bízni? Az egész mindenséget tudja irányítani, csak éppen te reád nem tudna gondot viselni? Hogyha hiszel végtelen atyai szeretetében, el tudod képzelni, hogy rólad elfeledkezne?

370. sz. ének.

rást éreztem keblemben. Odakaptam. Cinóber ekkor rám esapott szavával.

— Aha! Furdalja már a szerkesztő urat a lelkiismeret! Ha most letaszít az irodalom teréről, a következő századok átkozni fogják az emlékét! Meg tud barátkozni ezzel a gondolattal?

Tekintettel barátságatlan hangulatomra, nem voltam hajlandó megbarátkozni.

— Adja ide — mondám — azt a gyatra művet, majd betesszük a Zsengékbe.

— A Zsengékbe? Azt nem. Inkább a kályhába dobom. Nem vagyok én már Zsengeíró. Többet buktam én már, mint az Ifjú Években eddig megjelent Zsengék írói együttesen!

Azzal fogta a kéziratot s bevágta a kályhába. Haragosan eltávozott. Azt láttam csak, hogy távozása közben kitüzesegett az arca, s dühösen csukta be maga után a szerkesztőség ajtaját.

Egyedül maradtam lelkiismeretemmel. Érdekes párbeszéd fejlődött ki kettőnk közt. A lelkiismeret kezdte.

— Szerkesztő úr, azt tudja, hogy milyen kellemes őszünk van?

— Tudom, de mit akar ezzel mondani?

— Hát csak úgy említem. Nem csodá-

I. Péter, 5. 7.

Jan. 5.

Minden aggodás kishitúségből ered. Az ember érzi, hogy nem tudja elérni, amit szeretne és nem tudja elhárítani a kellemetlen dolgokat. Ezért aggodik. Tudja, hogy ez hiábavaló, mégis aggodik. Miért tanulok, milyen lesz az én jövőm? Milyen hatalma lesz az életemnek? Nehéz kérdések; mégis fordulj el a gondtól, az aggodástól, mert van valaki, aki gondoskodik rólad. Aki tud igazán imádkozni, az nem tud aggodni. Nem a gond és aggodás segít, hanem az imádkozás.

373. sz. ének.

**Egész világ nem a mi birtokunk,
Amennyit a szív felfoghat magába,
Sajátunknak csak annyit mondhatunk.**

latos, hogy december elején ilyen meleg, enyhe időjárás legyen?

— Csodálatos, csodálatos, de erről én nem tehetek.

— Nem is mondom én azt, hogy szerkesztő úr tehet róla! Éppen csak arra akarom felhívni a figyelmét, hogy reggel óta nem raktunk a tűzre! Kotorjuk ki!

— Mit?

— Hát a kéziratot!

— A kályhából?

— Igen. Nincs semmi baja, hiszen nem ég a tűz.

— De kérem! Nem lehet engem befolyásolni!

— Gondoljon szerkesztő úr, a jövő századokra! Hátha igaza lesz ennek a Cinóbernek!

Addig, addig ostromolt a lelkiismeret, míg végre megadtam magam. Kivettem a kályhából a kéziratot. Én ugyan nem kezdek ki a jövő századokkal!

Ilyen módon jutottam Cinóber önéletrajzához.

És most ezzel az önéletrajzzal gazdagabb vagyok. Bánom is én, de legalább békeségben élek a saját lelkiismeretemmel!

Ennek a békeségnek szolgálatában közlök egy részletet a 767. oldalról. Ha én elolvastam, olvassa el más is!

Április 18.

Ma megint nagyszerűt lehetett játszani. Még most is szuszogok, mikor tégedet írlak, Kedves naplóm. De a szívem is dobog, mert lehet, hogy baj lesz belőle. Nem baj, legfőjebb kicsapnak a suliból. Annyi baly legyen. Én ugyan nem félek. Apukának

Brassó: A Városháza.

megmondom, hogy nem volt igaza a tanári karnak. Ha nem hiszi el, elbujdosok. A Pupák is tanú rá.

Tudniillik úgy volt, hogy este elmentünk vacsorázni az alumneumba. Mindig tanulás után szoktunk vacsorázni menni. Mikor már nagyon sokat tanultunk, hát elmentünk, mint mondtam. Nagyon szép idő volt, jó meleg, hát kicsit előb mentünk, hogy többet lehessen játszani. 7-kor van a vacsora, azonban mi egy kicsit korábban mentünk, mint már mondtam félötör, vagy négykor egyszóval korábban. Rablózsdit játszottunk, az nagyon jó. Úgy ki lehet benne melegedni, hogy majd meg szakad az ember! Az elején csak 3-an vol-

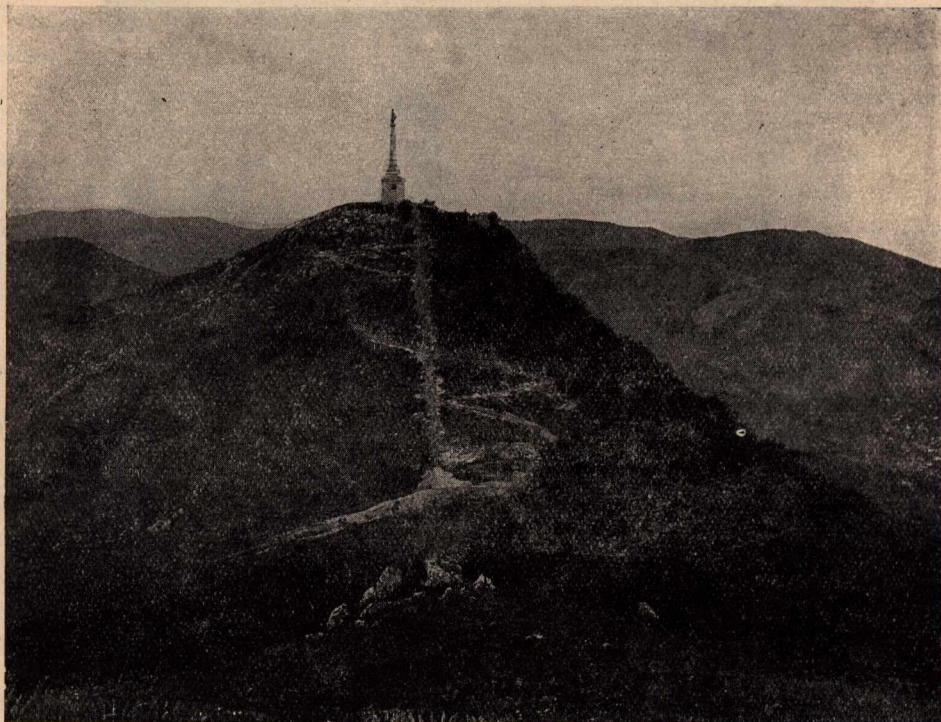
tunk, a Pupák meg Én meg a Vargha ugyanis ő hával írja. Mink egész rendesen

Ésaiás 60, 2—3.

Jan. 6.

Vízkereszt napján jönnek Jézushoz az első pogányok, a napkeleti bölcsek. Jézus a világ világossága. Ahol az isteni kegyelem és igazságnak e napja nem világít a szívekben, ott sötétség van. A pogányok nem ismerik Krisztust, aki őket is megakarja váltani bűneiktől, hogy ott is Isten boldog gyermekei legyenek. Ezért szolgálnak a néma bálványok előtt és nincs békességük, vígasztalásuk, reménységük. De nekik is keresztyénekké kell lenniök, nekik is hirdetni kell a Krisztust. Ezt a munkát végzi a misszió. Teszel-e valamit érte?

171. sz. ének.

Brassó: Az ezredévi emlék a Cenk-hegyen.

ott szoktunk lenni a többiek mindég elkés-
nek, de az nem baj mi csak elkesztük. Hár-

Ap. Cselekedetei 8, 39. b.

Jan. 7.

Tovább méne az ő útján örömmel.

Ez iratott meg egy pogány emberről, aki megtalálta Krisztust. A szerencsen komornyik Jeruzsálemben volt imádkozni, de ott nem találta meg, amit keresett. Hazatérőben Esaiás prófétát olvasta. Fülöp ezt magyarázva hirdette az Evangéliumot. A szerencsen pedig hitt Krisztusban és meg is keresztelkedett. Ezután tovább ment útján örömmel. Örömmel, mert megtalálta, akit keresett. A keresztyén ember előjoga, hogy örömmel járja életútját. Mert az nem vész bele a sötét bizonytalanságba, ott ragyog a célnál Isten örök országa.

11. sz. ének.

man voltunk, hát vegyezni kellett. Nem tudtunk pontosan két pártot csinálni, mert vagy az egyikben, vagy a másikban volt mindég eggyel több. De aztán jött a Fischer és így már ellehetett kezdeni. Én a Fiserral voltam. Pandúr. A többiek voltak a rablók és kimontuk hogy meddig ér. Csak az orgonásban ér az utcán nem. Hat óra felé kedves Naplóm már voltunk vagy húszan. Tudniüllik mindég jöttek és így lettünk többen. Igazis még a sulí udvarában is ért az egészben, mert hiszen az is hozzá tartozik, de az utcán nem mert ott szokott ijenkor sétálni a Kiss tanár ő meg két essél írja. Egyszer szorultam, mert egy essél írtam, kaptam is egyet pedig a Fisernek a bátya azt mondta hogy az iskolai alapszabályok értelmében nem ér a tanárnak

**Van-e egy marok föld a magyar hazában,
Amelyet magyar vér meg nem áztatott?!**

a diáknak adni, de én nem ugráltam, mert biztos kaptam volna mégegyet. Nekem nagyon jó módcerem volt máma a rablós-díba. Tudniillik mindég elbújtam az orgonásba és csak vártam, vártam, vártam és ha rabló jött arra, hirtelen kiugrottam nagyot ordítván. Monthatom nagyon jó módcer. Az ember csak vár, vár, vár legugolva, megse moccan vagy fekvé is lehet. De nagyot köll ordítani, mert attól megszédül a rabló és meg adgya magát. Megvagy gazember azt köll kiáltani.

Mivel azonban nagyon jól ment a ját-cás, egypáran vagy hatan vacsora után is folytattuk a legügyesebbek. Montta is viccesen a Solti, hogy legalább lerázzuk a vacsorát, én ugyan allig ettem valamit. Éppen mekkezdtük és én nagy fortéllyal elbujtam az orgonásban. A Solti is pandúr volt. Hát várok, várok de nem mert jönni senki. Egészen sötét volt már. Elkezdtem gondolkozni, hogy mért nem jön senki. Nem is kiábáltak, egész csend volt. Éppen gondoltam hogy hej ha ezek összebeszéltek és otthagytak. Meglehet, mert tudniillik a Solti külömben is vicces, az mindent kitalál. Már éppen ki akartam bújni a bokorból az útra, hát akkor hallom, hogy mégse csap-tak be. Lentről jött valaki, de nem lehetett látni, hogy ki, mert nagyon sötét volt. Vissza csak, vissza, így szóltam magamnak, de csak egész halkán, hogy meg ne hallja. Még a szuszogást is visszatartottam, hogy na most megfoglak és ugrásra készen álltam, mint az oroszán. Egy, kettő, három és már ugrottam is, nagyot ordítván, hogy meg vagy gazember Rózsa Sándor. Azzal már a nyakába voltam és ép úgy morog-

tam, mint az oroszleány mikor kecskét fog. Abba a pillanatba azonban kaptam egy nagy pof...t és akkor tudtam meg igazán, hogy a diri volt, az öreg. Én nem tehetek róla igazgató úr kérem montam, és el akartam szaladni, de az öreg fokta a galléromat és nem eresztett. Nagyon mér-ges volt ő is meg én is, én meg is voltam ijedve, de ő is mert először nem tudta, hogy én vagyok, azt hitte szegény, hogy rabló. Azonban elengedett. Azt mondván, hogy hasszontalan jelentkezni fogsz az osztály-főnök úrnál s nyomban takarodj haza hasszontalan. Igy. Én persze nem akartam ellenkezni és hazajöttem. És most azon gondolkozok, Kedves naplóm hogy ki fognak-e csapni az iskolai alapszabályok értelmében. Mert nem tudom biztosan. Én a dirit nem akartam megfogni. Mindenesetre most már holnapra nem készülök el, mert hátha kicsapnak és akkor egész hijába tanultam volna meg a holnapi leckét.

Cinóber Gedeon.

Hass, alkoss, gyarapíts; s a haza fényre derül.

János ev. 17, 3.

Jan. 8.

Testi életünk nem nevezhető igazi életnek, mert ez csak haladás a halál felé. Az Istennélküli, a bűnben töltött élet pedig kétszeres halál. Az igazi élet Istennél van és a vele való közösségben. Ha megismerjük Krisztust, ha benne hiszünk és szeretettel követjük, akkor ismerjük meg általa az egyedül igaz Istent. Ez az igazi élet: a legbensőbb hitbéli és szeretetközösség Istennel. Ezt az életet nem viheti el semmiféle halál, sőt ez teljességre jut az örökkévalóságban, ahol Istent szemtől-szembe láthatjuk.

413. sz. ének.

Mit szól hozzá a Biblia?

MI TÖRTÉNT?

A Népszövetség genfi palotájában összeültek „Nép vénei, a bölcsek és az írástudók”, hogy határozzanak népek és államok sorsáról. Magatartásukon látszik és beszédeikről kihallatszik az, hogy meg vannak győződve saját fontosságukról és világot megmentő szerepükről.

A genfi viták során a kisántánt meghívottai nagyon kardcsörtető hangulatban voltak és már nyíltan háborúval fenyegetöztek.

A szerb gyűlölet eddig több, mint 3000 embert üzött ki régi lakóhelyéről s dobott oda martalékul a bizonytalanságnak. Nem kímélték még a gyermekeket, aggastyánokat és betegeket sem.

A magyar—szerb viszályt elcsendesítették egy olyan határozattal, mely szerint a magyar kormánynak meg kell vizsgálnia, hogy bűnös volt-e a marseille-i gyilkosságban, vagy sem.

1935 januárjában megszavaztatják az ideiglenesen Franciországhoz csatolt Saar-vidék népét, hogy Francia- vagy Németországhoz kíván-e tartozni.

I. Mózes, 17, 1. b.

A leggyönyörűsebb dolog: Isten előtt járni. Aki Isten előtt jár: annak szíve Istené, az keresi Istent mindennapos imádságaiban, hallgat Isten szavára. Tudja, hogy Ő mindent lát. Ha bűnös örömök csábítanak emeld fel

MIT MOND A VILÁG?

Komolyan kell venni a genfi bölcsek bölcsességét, bár egyre növekszik azok száma, akik nem tudják már komolyan hinni azt, hogy a genfi bölcsesség bármilyen kicsit is javíthatna a világ sorsán. A Bibliának is külön véleménye van az effajta bölcseségről.

A világsajtóban általában visszatszést szült ez a balkáni hang... pedig 15 év óta abban merül ki a világpolitika, hogy a felfegyverzetek fenyegetik a lefegyverzeteket.

A világ közvéleménye osztatlan rokonszenvvel fordult a szegény hazátlanok felé.

A Biblia szól a szegény menekülteknek, de nekünk is mondani akar valamit.

A világ örül ennek a mindent elodázó semleges határozatnak, mert legalább egyelőre elűzte a háború rémét. A Biblia nem szereti a határozatlan kétfelésántikálást.

Sokan féltek, hogy ez a népszavazás háborút hoz magával, de sikerült olyan egyezményt létrehozni, amely talán megmenti a békét. — Kár, hogy a világ egyezményektől várja a békét.

Jan. 9.

szemeidet az égre és keresd Istent imádságban. Ő lát téged, és erőt akar neked adni, hogy ellenállhass a gonosznak. Mert azért váltott meg minket Krisztus oly drága áron, hogy ne a bűnnek, hanem az élő Istennek szolgáljunk.
437. sz. ének.

MIT SZÓL HOZZÁ

A BIBLIA?
(Olvassátok el!)

I. Kor. 1, 8—21.

I. Kir. 20, 11.

Jel. 2, 9—10.
I. Thes. 1, 6—7.
Rón. 15, 1—7.

Jel. 3, 15—17.

Ján. 14, 27.

Amerikai hír szerint egy tudós fel tudja támasztani a halottakat. Sok ember jelentkezett erre az „életveszélyes” kísérletre, de a tudós csak állatokon hajlandó kipróbálni tudományát.

Genfben a terroron alapuló Szovjet megbízottja, Litvinov, felemelte szavát a terror ellen.

Egy amerikai tudós kiszámította, hogy a világháború 30,000.000 életlen kívül 400 billió dollárba került. Ebből a pénzből Európa minden családjára szép családi házat, minden városa egyetemet kaphatott volna, s a még fennmaradó összeg kamata elég lenne 250.000 tanító, nevelő, ápoló fizetésére.

Szomorú statisztika: az elmúlt évben két és fél millió ember halt éhen és egy millió öngyilkos lett rossz anyagi helyzete miatt. Ezzel szemben kb. másfél millió vagon élelmiszert pusztítottak el.

Valamelyik faluban egy házaspár eladta 11 éves és 5 hónapos gyermekét 20 pengőért a komédiásoknak. A nagyobbik néhány nap múlva hazaszökött.

Amerikában annyira elszaporodtak a gangsterek, banditák, hogy Roosevelt elnöklésével 600 szakértőt ült össze megtanácskozni, hogy lehetne kipusztítani őket.

Advent van. Vendéget várunk, királyt várunk, Megváltót várunk. Es a szívünkbe nézünk. Mi lesz ezzel a szívvel, ha megjön az Érkező?

Mikeás 6, 8. a.

Aki Isten előtt jár, cselekszi az Ő akaratát. Honnan ismerhetjük meg ezt? Isten akaratát az Ő Igéjében nyilatkoztatta ki. Aki a Bibliát ismeri, tudja, mit követel tőle Isten. Ha a Biblia olvasásakor sok olyan kérdés merül is felelőtted, melyre választ adni nem

Igazán nagyon kevesen vannak, akik elhiszik ezt a túlságosan amerikai dolgot. Csak az a baj, hogy kevesen hisznek a Biblia hirdetésében is.

Allítólag kacagot az egész gyűlés és az egész világ.

Szörnyülködnek az emberek ezen a roppant tékozláson, s azután mégis megszavazzák a hadügyi költségek felemelését. Nem értik meg a világháború nehéz figyelmeztetését.

Könnyű azt mondani, hogy azt a sok élelmiszert el kellett pusztítani, hogy megelőzzék az árak zuhanását. Tény az, hogy három és fél millió embert sírbavított a haszonhajhászás. Isten minden jóval bőven ellátja ezt a világot, de az emberek gonoszak.

Meg lehet ezen botránkozni, pedig inkább azt kellene belátni, hogy még a szülői szeretet sem ösztönös dolog, még azt is egyedül csak Jézustól lehet megtanulni.

Hja, ez Amerika — mondja a világ — és lemosolyogja azt, aki ilyen amerikai méretű gonosszággal kapcsolatban a bűn és sátán valóságáról mer beszélni.

Milyen messze van még a világ attól, hogy igazán megértse, az Advent jelentőségét. A világnak ez az időszak csak olyan, mint a többi.

Jan. 10.

tudsz, arra a kérdésre, hogy mit kíván tőled Isten, a Biblia feltétlenül választ ad. Olvasd imádkozó, kereső szívvel s így mindig kedvesebb lesz előtted, mindig jobban fogod megérteni és megerősödni abban a meggyőződésben, hogy Isten az, aki az Igében hozzád szól.
298. sz. ének.

I. Kor. 15,
54—57.

Sk. 11, 17—18.

Mt. 11, 20—24.

Mt. 19, 24.
Jek. 4, 17.

Ján. 13, 34—35.

I. Pét. 5, 8.

Jel. 3, 20.

Keken András.

Uj csataképek

LEMBERG.

A monarchia haderejére a háború kitörésekor az a súlyos feladat hárult, hogy megállítsa a Berlin és Budapest felé igyekvő orosz gőzhengert legalább addig, amíg a nyugati hadszíntéren feleslegessé vált német erők segítségül jönnek. Conrád ennek a feladatnak megfelelően állapította meg a monarchia haditervét, amelynek lényege a támadó védelem volt. Kémirodájának jelentése alapján azt gondolta, hogy Oroszország a maga nagy kiterjedése, belső zavargásai és szállítási eszközeinek elégtelen volta miatt nem tud hirtelen nagyobb haderőt összehozni a galíciai és kelet-porosz határok megtámadására, s így remélte, hogy az első időkben a monarchia számbeli túlsúllyal léphet fel. Ez a számítás azonban rossznak bizonyult, mert a monarchia fegyveres erejének kétötödét a szerb hadszíntér kötötte le s ez lehetetlenné tette, hogy az oroszok ellen csak rövid ideig túlerővel léphessen fel. Az orosz hadsereg különben minden számítás ellenére nagyon gyorsan felvonult. Conrád azonnal változtatott eredeti haditervén, s elrendelte, hogy seregei a véde-

lemre alkalmas San-Dnyeszter vonala mögött, vagyis az eredetileg tervbevett terület mögött néhány napi járásnyira gyülekezzenek. A gyülekezés még be sem fejeződött, mikor Conrád kémei azt a hírt hozták, hogy az orosz főhaderők támadása Berlin ellen irányul. Még ma is titok, hogyan történhetett, hogy ezt a hamis kémjelentést a Conrád által kiküldött repülő jelentése is megerősítette. Hogy jó- vagy rosszhiszemű volt-e ez a tévedés, azt nem tudjuk, de tény, hogy ezt a tévedést Conrád nagyon megfizette, mert az ennek alapján megindult harcokban a galíciai osztrák-magyar csapatok kétharmada tökéletesen elpusztult. Conrád abban a hiszemben, hogy Galícia keleti határán nagyobb orosz haderők nem vonultak fel, ezt a határrészt egészen elhanyagolta s főhaderejét, Dankl és Auffenberg tábornokok seregét északi irányban támadásra rendelte a Visztula és Bug között, ahol az orosz hadak zömét képzelte. A valóságban az orosz hadak zöme ($\frac{4}{7}$ -e) éppen keleti irányból tört Galiciába.

Így alakult ki a felvonulás után a galíciai front első nagy csatája, a lemerbergi csata. A 3. orosz hadsereg olyan nagy erővel vetette rá magát a mi 4. hadseregünkre, hogy az alig bírta állását tartani. Conrád erre a 2. hadsereget Lemberg felé támadásra rendelte, de ez csakhamar megakadt, mivel a 7. és 8. orosz hadsereg nagy erővel felfogta. Eközben Lembergtől északra, Narolnál hézag támadt a mi 1. és 4. hadseregünk között, amelynek a betömésére már nem voltak Conrádnak csapatai, pedig ezen a hézagon keresztül szabadon özönlöttek befelé az

II. Timotheus 3, 15.

Jan. 11.

Minden életnek táplálékra van szüksége. A mi belső emberünk tápláléka az Isten igéje. Nem idegen étel, kicsiny korunktól ismerjük. Bibliai történeteket és mondásokat hallottunk legelőször. De most Isten igéjét úgy meg kell szeretnünk, hogy ne tudjuk azt nélkülözni. Csak itt találd meg boldogságod útját. Akarsz boldog lenni? Olvasd az Isten igéjét! Itt találd meg az élet útját, a Krisztust.

292. sz. ének.

orosz hadak, hogy hátra támadják Lemberg-től délre küzdő csapatainkat. Röviden összefoglalva az volt tehát a helyzet, hogy amíg Conrád főereje a balszárnyon észak felé támadott, addig az orosz főerő Lembergnél megtámadta a gyenge déli szárnyat és hatalmas átkarolással fenyegetett. Szept. 14-én Conrád kénytelen volt elrendelni, hogy összes seregei a San folyócska mögé vonuljanak vissza, s ezzel elismerte a vereséget, de megakadályozta a teljes összeomlást. Az óriási veszteséget a monarchia többé pótolni nem tudta. Az egyetlen siker az volt, hogy magára rántva az orosz túlerőt, megmentette Németországot.

PRZEMYSL.

A leMBERGI kudarc nagy veszélybe sodorta a monarchiát. Az orosz seregek rövid időre Magyarországra is betörték. De aránylag rövid idő alatt Conrád új hadseregeket teremtett és Hindenburg segítségével a két lengyelországi hadjáratban (Lodz, Limanova) megsemmisítette az antantnak azt a reményét, hogy Budapesten és Bécsben diktálhassa a békefeltételeket. Az 1915. év elején a központi hatalmak hadműveletei Conrád terve alapján úgy alakulnak, hogy nyugaton és délen védekeznek s minden erejükkel az orosz ellen fordulnak. Az így meginduló csatákkal kapcsolatban kell megemlékeznünk Przemysl ostromáról, mely Verdun ostroma mellett a világtörténelem legnagyobb szabású várharca volt. Przemysl nem volt modernül felszerelt vár, mégis hosszú ideig tartotta magát a hevesen ostromló ellenséggel szemben, s ez annál csodálatosabb, mert ugyanakkor a bevehetetlennek hitt modern belga vá-

rak szinte órák alatt omlottak össze a német ostromágyúk tüzeiben. Verdun mellett Przemysl a legjobb cáfolata annak a véleménynek, hogy a váraknak a mai háborúban már semmi jelentőségük nincs.

A vár parancsnoka Kuzmanek Hermann tábornok volt. A védősereg 65 zászlóaljból, 7 lovasszázadból, 43 vartüzérszázadból, 49 népfelkelő tüzérosztályból és 4 táborigényből állott. Első ostroma 1914 szept. 17-től okt. 10-ig, második ostroma nov. 4-től 1915 márc. 22-ig tartott. Az ostromló sereget, mely jóval nagyobb volt a védőseregnél, Dimitriev Ratko tábornok vezényelte. Négy és fél havi ostromzár után, melyet 18 kitöréssel hiába próbált áttörni, az éhségtől elcsigázott védősereg megadta magát, miután minden védőművet és fegyvereket elpusztított. Az 1915 márc. 22-én kelt osztrák-magyar hadseregparancs kiemeli, hogy „nem az ellenség, hanem természeti erők győzték le őket, akik a hű kötelességteljesítés magas példaképei lesznek szemünkben”. Przemysl védelme dicsőséges haditény volt, s ez a dicsőség elsősorban a magyar fegyvereket aranyozza be, mert a védősereg 60%-a magyar volt.

Keken András.

Zsolt. 119, 160. a.

Jan. 12.

Aki az Isten ígését igazán ismeri és annak engedelmeskedik, az előtt nem kell bizonyítani, hogy az igazságos. Mert az érzi az Ige erejét saját szívében. Ez világít neki a világ sötétségében, ez emeli az embert a világ hiábavaló dolgai fölé, ez von az Istennel mindig teljesebb közösségbe. Ha azt akarod tudni, Ige mit cselekedjél, ha tanácsot és erőt akarsz a jóra, ha védelmet keressz a gonosz ellen, teljesítsd életedben az igazság ígését. Így az Isten lelke fog vezérelni, hogy el ne tévedj.

290. sz. ének.

Anekdoták és tréfák

Beöthy Zsolt Komáromban járt az elemi iskolába, és a gimnázium alsó három osztályába. Abban a „legsötétebb” Bach-korszakban a rendőrkapitány járta be az iskolákat, hogy ellenőrizze: „jó szellemben” folyik-e a tanítás?

Az első elemi osztály legjobb tanulójától, a kis Beöthy Zsolttól kérdezte a „kardos tanfelügyelő”: „Ki fedezte fel Amerikát?” Zsoltika nem tudta; az első elemistának nem is kellett ezt tudnia. A tanító bácsi segíteni akart rajta: No, Ko... Ko...?, „Kossuth Lajos!” — kiáltotta boldogan a kisfiú.

* *

Mikor Zsolt már mint algimnázista a bencések tanítványa volt, a Dunaszigeten tartott majálison diákpajtásaival lelkesen dalolta a Kossuth-nótát. A rendőrök az egész kis lelkes diáktársaságot bekísérték a dutyiba. Az igazgató értük ment, kijelentve, hogy majd *érdemük szerint* megbünteti őket. Meg is büntette, megvacsoráztatta őket és azt mondta nekik: ezután is ilyen jó magyar fiúk maradjanak.

János 7, 16—17.

Jan. 13.

Hogyan lehetek bizonyossá affelől, hogy Jézus tudománya csakugyan isteni igazság, tehát Isten igéje? Jézus ehhez is megmutatja az útát. Azt kérdezi tőled: Akarod-e cselekedni az Isten akarátát? Jézus tudományát csak olyan lélekkel lehet megvizsgálni, hogy igaz-e, amely az igazságot azért keresi, hogy cselekedje is. Vesd alá magadat az Ige szigorú erkölcsi követeléseinek és ne tekints arra, hogy ez a te ó-emberednek kényelmetlen és fájdalmas. Csak azután kérdezd meg lelkedet, hogy Jézus tudománya Istentől van-e. Az első: akarod-e cselekedni az Isten akarátát?

406. sz. ének.

Magyarok, kiknek nincsen vértetek,
A csillagokra gyakran néztekek.

Volt a Bach-korszakban egy Szarka János nevű tréfás, kedélyes ember, aki mindig vörös mellényben járt. Odajött látogatóba Vas Gereben, az akkor híres regényíró, aki — már most mondjuk meg — rozsdásvörös szakállú, csúnya ember volt. Vas Gereben meglátta Szarka Jánost, s azt mondta neki: Sohse láttam életemben vörösbegyű szarkát.

Szarka János ezt felelte rá: Én se láttam vörösrézből vasgerebent (vékony vaszegekből álló szerszám, mellyel a lenből a pozdorját kitisztítják.)

* *

Egy francia humorista megkérdezett a belga fővárosban egy rendőrt, hogy juthat el a város valamelyik utcájába.

— Mehet kocsin, autón, villamoson, de mehet gyalog is — felelt a rend éber őre.

— Milyen úton menjek, ha gyalog akarok odajutni?

— Először menjen jobbra, utána balra, azután elég hosszú ideig egy keresztutcán, és így odaér.

A humorista nagyot nézett, azután előhúzta zsebéből szivaros tárcáját.

— Köszönöm a felvilágosítást. De nem akar egy szivart?

A rendőr utánanyúlt, de a humorista becsukta tárcáját, és ezt mondta:

— Ha szivart akar, akkor hozthat a trafikból. De maga személyesen is odamehet és vásárolhat. El is hozhatja mindjárt, vagy ha nagyon lusta, akkor maga után küldetheti. Kifizetheti készpénzzel, de adósságot is csinálhat. Isten áldja meg!

Hála Isten', minket hí úgy
A világ, hogy magyarok.

A francia tudományos akadémia megállapítása szerint az öt világrész lakói 6760 nyelven beszélnek. A kétmilliárd néplelek közül átlag minden 300.000-re jutna egy-egy nyelv, ámde kínai anyanyelvűnek 400 millió, angolnak 160, oroszoknak 150, németnek 90, spanyolnak 75 millió született. Mi, magyarok, e kimutatásban a 29. helyen vagyunk, 16 millió magyar anyanyelvűvel. A 6760 nyelv közül 2796 nyelvet beszélnek embertársaink, a többi részint tájszólás, részint kipsztyuló néptörzsek kihaló nyelve.

Az első magyar számtantudós György mester volt s számtankönyvét 1499-ben latinul nyomták Hollandiában.

A fehérmegyei Iváncsa község határában bronzkori hamvvedrekre bukkant egy gazda. A Nemzeti Múzeum által végeztetett ásatások folyamán több urna került napfényre, amelyek Krisztus előtt 1500 évvel kerültek a földre. A Duna pestmegyei partján ezzel csaknem párhuzamosan ugyanilyen bronzkori temetőket fedeztek fel. Az ásatás során most kiderül, hogy mily nagyok a sírmezők és hogy milyen népek lakták ezt a területet.

A megszállás alatt levő Rohonc környékén, mely alig 20 kilométernyire fekszik Szombathelytől, megtalálták azt a régi, kétezereves római vízvezetéki művet, amely Rohonc környékéről kiindulva, Szombathelyt tiszta forrásvízzel látta el. A föld alatt gondosan falazott vízvezeték körülbelül 1 méter mély és 70 cm széles. Feneke és belső oldalfala símára csiszolt és tökéletesen vízhatlan réteggel van bevonva. Találtak egészen új szakaszokat, amelyeken a terméskőből készült boltozatok is megvannak.

Az Egyesült Államokban 46.390 amatőr rádió-adóállomás működik.

Svájcban 60.000 ember foglalkozik óragyártással, akik évente 25 millió órát készítenek.

A világ legnagyobb vízirepülőgépe épül Toulouse-ban. A gép az év végére készül el és 70 embert vihet útra. Tizenhét fényűzően berendezett utasfülke lesz benne, mindegyikben két ágy és mosdóhelyiség. A gép hossza 32 m, szélessége 50 m, magassága 9 méter. Hat, egyenként 850 lóerejű motor hajtja. A készülék óránként 250 kilométeres sebességet fejthet ki és 2000 méterig tud felemelkedni. 32 tonnás megterheléssel és 27.000 tonnás benzinkészlettel 3000 kilométert tehet meg egyfolytában.

Csak törpe nép feledhet ős nagyságot

Márc 1, 15. b.

Jan. 14.

Mit követel Isten tőlünk? Megtérést. Ezt nemcsak a próféták és Keresztelő János prédikálta; ezt követelte Jézus, erre intenek az apostolok is. Aki nem akar megtérni, az nem tud hinni az Evangéliumban. Megtéréssel kezdődik a keresztyén élet. A megtérés belső elfordulás a bűntől és a szívnek Istenhez fordulása. Aki nem akarja bűneit őszintén beismerni és elhagyni, az nem tudja, hogy miért van szüksége Üdvözítőre. A megtérés azonban nemcsak kezdete a keresztyén életnek, hanem folytatása is. Mivel a bűntől teljesen megszabadulni e földön nem tudunk, azért egész életünk folytonos megtérés kell hogy legyen. — Jézusom, ébressz fel, hogy a bűnt teljes szívből meggyűlöljem, naponként megtagadjam és Tehozzád térjek meg életem minden napján.

335. sz. ének.

Megfejtési határidő január 10.

„VÍZSZINTEST FÜGGŐLEGEST EGYSZERRE.”

(10 pont.)

E rejtvény megfejtése hasonlít a kockarejtvény megfejtéséhez:

1	2	3	4	5		■	6	7	8	9	10	11
12					■	13	■	14				
15			■	16	17		18		■	19		
20		■	21						22	■	23	
24		25		■	26			■	27	28		
	■	29		30	■		■	31			■	
■	32											■
33	■	34			■		■	35			■	36
37	38			■	39		40	■	41		42	
43		■	44	45				46		■	47	
48		49	■	50					■	51		
52			53		■		■	54	55			
56						■	57					

Beküldő: Hursan Pál.

1—1. Leánykanév. 6—33. Angol dominium Amerikában. 12—2. Zalamegyei kisk. 14—38. Kémiai elem: másik neve emanáció. 15—3. A hét vezér egyike. 16—25. Látomás — idegen szóval. 19—49. Ford: Így latinul. 20—4. — a 14—38. vegyjele. 21—21. Rákosi Viktor híres regényhőse. 23—53. De. 24—5. Új-Zélandi madárfaj. 26—30. A munka abszolút egysége. 27—45. Nótája. 29—17. Mutatószó. 31—39. Seben képződik. 32—13. E. Wallace-

regény. 34—18. Fehérnemű. 35—40. T. d. a. 37—7. Pozitív elektród. 39—31. Az embernek Istenhez való viszonya. 41—46. Ázsiai hegység. 43—8. Ford: Latin praepozíció. 44—22. Az idegsejtek halmaza. 47—55. Napisten. 48—9. Baranya vmei kisk. (ék h.) 50—28. Kiálló fog. 51—51. Tejtermék. 52—10. Jövedelmez, biztat — idegen szóval. 54—42. Ilyen dal, mulatság is van. 56—11. Előlény — latinul. 57—36. Férfinév. Névelővel.

LÓUGRÁS-REJTVÉNY. (Egyenként 2 pont.)

k	l	i	
K	e	h	m
á	e	á	s
y	a	r	a
	l	g	r

Vörösmarty verse.

	S	d	
t	r	k	z
n	j	a	ó
p	é	o	y
	d	a	

Arany J. verse.

BETŰREJTVÉNYEK.

(Egyenként 2 pont.)

1

nap nap nap
kolbász

2

K iii or kel ar yat
iii á a l

3

m s e ma /

4

gat l m ber
fa a

5

m gól oo
o oo

6

po y oo
gá

7

Karol a
i

8

r r r r

9

l m 'r

10

ed hetet n

11

ai alom alom
kat alom alom
alom alom

12

6 ár c s
i i de

13

CS ai
oooo

NÖVÉNYTAN.

Közli: Gyapay Magda VI. o.)

Van egy növény, jól ismered.
Az erdön gyakran keresed.
Mert megenni kellemes,
Bárha gyakran veszélyes.
Udvarias nagy mértékben,
Látod a következőkben.
Ha valaki meg is löki,
Kalapját mégis leveszi.

Mi ez?

IRODALMI KÉRDÉSEK.

(Közli: Gyapay Magda.)

(1 pont.)

- Honnan merítette Arany János a Toldi trilógia tárgyát?
- A „Turáni ének” c. vers írója?
- Protestáns énekmondó a XVI. sz.-ban?
- Radákovics József írói álneve?
- A thermopylenél elesett spártaiak sírverse?

A novemberi szám rejtvényeinek megfejtése.

„KETTŐT EGY CSAPÁSRA.”

(Beküldte: „Anonymus.”)

1	g	ö	r	e	g	á	b	o	r
	a	8	e	p	e	d	ö		e
9	r	i		11	e	l	i		12
	13	g	o	14	j	d		15	a
	16	a	n	ó	d		17	ö	r
	18	n	i	s		19	p		20
	21	t	a		22	m	a	e	23
	24	u		25	b	a	r	n	a
27	a	z	á	r	t	ö	r	ö	k

1	t	i	s	z	t	o	g	a	t
8	a	r	a		i		9	i	d
	n		10	h	ű	s	i	t	
13	á	14	m		15	z	z	z	16
	17	r	e	m	e	t	e	l	a
	18	i	r		19	n	e	m	20
	21	k		21	d	i	l	i	22
23	24	a	l	ó		a		25	á
27	r	e	m	e	t	e	r	á	k

Földrajzi keresztrejtvény:

Visszintés: 1. Ada. 3. Gb. 6. Aar. 8. A kárpátok. 13. Padua. 15. Aba. 16. Ninive. 19. Így volt és így lesz. 22. Kaba. 23. Nyassai. 24. Isa. 26. Maden. 29. Zóna. 32. Ne. 34. A manitóbai. 37. A borgói. 41. Ures. 42. K. e. 43. Ka. 45. Nyiradony. 48. Ig. 49. Kárpátoktól le az Adriáig. (Helyesen Aldunáig). 56. Balaton. 58. Ád. 59. Bari. 60. Noár. 61. Saó. 63. Erebus. 64. Kincses Kolozsvár. 67. Láz. 69. Ao. 70. (M) enza. 71. zaz. 72. Isla. 73. Oregon. 76. Ob. 78. Muraköz. 81. Ir. 82. Kabar. 85. Tien. 86. Li. 88. Zára. 90. Nekar. 92. Tata. 94. Hargita. 95. A quarnerói. 99. Ér. 101. A Déli Kárpátok. 103. Rumuny. 104. Széchenyi István. 107. A Máv. 108. Száva. 109. Osa. 111. Ehi. 112. Kéza. 113. Am. (Vigyáznai a beírásnál, mert itt nem tüntettük fel, hogy melyik van vissza!) A függőleges ebből adódik. Két hiba volt. Az egyiket a nyomdász nézte el, amikor

ólmfényle helyett ólmfénylemezt szedett ki ismételtlen. A másik a szerző elnézése, mert az Iza nem Husztnál, hanem Máramarossigetnél ömlik a Tiszába.

Betűrejtvények:

1. London.
2. Felperes.
3. Nándor.
4. Kántor.
5. Szondi két apródja.
6. Hindusztán.

Szerkesztői üzenetek:

A lapnak hamarabb nyomdában kellett lennie, mint a beküldési idő dátuma, azért a pontverseny állását a januári számban hozzuk. A beküldési határidő így addig tart, amíg a decemberi szám meg nem jelenik. A megjelenési nap után érkező (novemberi) megfejtéseket nem pontozzuk tehát.

BUDAPEST, 1934. DECEMBER

XIII. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM

IFJÚ ÉVEK. Ifjúsági folyóirat. Kiadja: **Algöver Andor.**

Felelős szerkesztő: **RUTTKAY-MIKLIAN GYULA.**

Főszerkesztő: **Dr. BÁNKÚTI DEZSŐ.**

Megjelenik a tanév folyamán minden hónapban.

Előfizetési ára egy évre **4** pengő, egyes szám ára **50** fillér.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, IV., Deák-tér 4, II. emelet.

A kiadóhivatal vezetője: **Ruzicska László.**

Postatakarékpénztári csekk számla száma 26111.

Hivatalos és fogadó-órák minden szombaton 6—7.